

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

27. ČÍSLO / XIV. ROČNÍK

9 Kč (12Sk)

9. ČERVENCE 2006

Z obsahu:

Jakub Větší

Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
21. června 2006
- strana 2 -

Apoštol Nejdražší Krve Páně

Sv. Kašpar Bufalo
- strana 4 -

Apoštolský list

Inde a primis
Bl. Jan XXIII.
- strana 5 -

Pater Pedro Opeka - apoštol vyhoštěných

- strana 7 -

Kněz podle

Srdce Ježíšova
P. ThLic. Filip
M. Ant. Stajner
- strana 9 -

Lichva

Ti, kteří kupčí s časem
- strana 10 -

Neradostné perspektivy

Alfons Sarrach
- strana 12 -

Výzvy fatimského poselství (63)

Četba na pokračování
- strana 14 -

Maria, Královna kalicha sv. Kašpara Bufalo

Drazí bratři a sestry, pokračujeme v sérii portrétů apoštolů, které si vybral přímo Ježíš během svého pozemského života. Mluvili jsme o svatém Petru a jeho bratru Ondřejovi. Dnes se setkáváme s postavou Jakuba. Biblické seznamy Dvanácti se zmiňují o dvou osobách s tímto jménem: o Jakubovi, synu Zebedea, a Jakubovi, synu Alfea (srov. Mk 3,17.18; Mt 10,2-3), kteří se obecně rozlišují přídomky Jakub Větší (starší) a Jakub Menší (mladší). Tato označení samozřejmě nechtějí poměřovat jejich svatost, nýbrž pouze provést rozlišení podle různé roviny, kterou přijímají v Novém zákoně a zvláště v rámci Ježíšova pozemského života. Dnes věnujeme pozornost první z těchto dvou osobností stejného jména.

Jeden z privilegovaných

Jméno Jakub je přeložené jméno Iakobos, počtčtá forma jména patriarchy Jákoaba. Takto pojmenovaný apoštol je bratrem Jana a v uvedených seznamech zaujímá druhé místo hned za Petrem, jako u Marka (3,17), nebo třetí po Petrovi a Ondřejovi v evangeliu Matoušově (10,2) a Lukášově (6,14), zatímco Skutky ho uvádějí po Petrovi a Janovi (1,13). Tento Jakub patří spolu s Petrem a Janem ke třem privilegovaným, které si Ježíš přibírá v důležitých okamžicích svého života.

Tábor a Getsemany

Protože je velice teplo, chtěl bych být stručný a zmíním se jen o dvou z těchto příležitostí. Mohl se účastnit spolu s Petrem a Janem chvíle Ježíšovy agónie v zahradě Getsemanské a události Ježíšova proměnění. Jedná se tedy o situace, které se jedna od druhé velice liší: v jednom případě Jakub a další dva apoštolové zakoušejí Pánovu slávu, vidí ho v rozhovoru s Mojžíšem a Eliášem, vidí zářit Ježíšův božský jas; v druhém případě stojí tváří v tvář utrpení a pokoření,

vidí na vlastní oči, jak se Syn Boží pokořuje a stává se poslušný až k smrti. Jistě, ten druhý zážitek pro něho znamená příležitost ke zrání víry, k opravě jednostranné interpretace toho prv-

šel okamžik nejvyššího svědectví, Jakub necouvl zpět. Na počátku 40. let I. století král Herodes Agrippa, vnuk Heroda Velkého, jak nás informuje Lukáš, začal pronásledovat některé čle-

Jakub Větší

niho, triumfálního zážitku: musí prohlédnout, že Mesiáš, kterého židovský národ čekal jako triumfátora, byl ve skutečnosti zahrnut nejen ctí a slávou, ale také utrpením a slabostí. Kristova sláva se uskutečňuje právě v Kříži, v účasti na našem utrpení.

Nejvyšší svědectví

Toto zrání víry bylo dovedeno k dovršení Duchem Svatým o Letnicích, takže když nade-

ny církve a dal stít mečem Jakuba, bratra Janova (Sk 12,1-2). Strohost této zprávy, zbavené všech vypravěčských podrobností, na jednu stranu ukazuje, jak bylo pro křesťany normální vydat o Pánu svědectví vlastním životem, a na druhé straně jak významnou pozici měl Jakub v jeruzalémské církvi, také z důvodu role, kterou sehrával za Ježíšova pozemského života. Následná tradice, alespoň jak

udává Isidor ze Sevilly, vypráví o jeho pobytu ve Španělsku, kde měl evangelizovat tuto významnou oblast římského impéria. Podle jiné tradice mělo být jeho tělo přeneseno do Španělska do města Santiago de Compostela. Jak všichni víme, to místo se stalo předmětem velké úcty a trvalým cílem četných poutníků, nejen z Evropy, ale z celého světa. Tak je možno také vysvětlit ikonografické zobrazování sv. Jakuba s poutnickou holí a se svitkem evangelia, což jsou charakteristiky apoštola putujícího a hlásajícího „dobrou novinu“, charakteristiky putování křesťanského života.

Prototyp křesťanského života

Od svatého Jakuba se tedy můžeme učit mnoho věcí: ochotě přijímat povolání od Pána, i když žádá, abychom opustili „lod“ našich pozemských jistot, nadšení v následování po cestách, které nám ukazuje a které jsou odlišné od našich iluzorních představ, ochotě k odvážnému svědectví, je-li zapotřebí, až k nejvyšší oběti života. Tak se Jakub Starší staví před nás jako výmluvný příklad velkodušného přilnutí ke Kristu. On, který nejdříve prostřednictvím matky žádal, aby mohl sedět s bratrem po Mistrově boku v jeho království, byl vlastně prvním, kdo vypil pohár umučení a sdílel tak s apoštolu utrpení.

A nakonec, když všechno shrneme, můžeme říct, že nejen vnější, ale především vnitřní cesta z hory Proměnění na horu agónie symbolizuje celou pouť křesťanského života mezi pronásledováními světa a Božími útechami, jak říká II. vatikánský koncil. Když následujeme Ježíše jako Jakub, víme i uprostřed těžkostí, že jdeme správnou cestou.

Bollettino Vaticano
21. června 2006

Mezititulky redakce Světla

EDITORIAL

Vyřešení sporu, zda se do evropské ústavy dostane odvolání na křesťanské kořeny tohoto kontinentu, stále není na obzoru. Pro křesťanskou stranu je však takřka prohrou již samotná skutečnost, že k takovému sporu mohlo dojít. Čím delší je doba, která uplynula od přijetí křesťanské víry, čím větší je počet těch, kteří se k ní počítali a ještě počítají, tím smutnější je skutečnost velkého vnitřního odpadu od křesťanských zásad a křesťanských hodnot, který se projevuje ve veřejném i soukromém životě. Kdyby bylo možno sestavit nějaký opravdu nezávislý tribunál, aby tento spor rozhodl, není vůbec jisté, zda by dal křesťanům za pravdu. Historické důvody i statistické argumenty, které jako by jasně vyznívaly pro křesťany, mohou také vypovídat v jejich neprospěch. Velice závažná je totiž otázka: Je možno současnou tvář Evropy představit ostatnímu světu přítomnosti i budoucnosti jako obraz autentického křesťanství? Vezmeme-li jed-

no příkázání Desatera za druhým, musíme konstatovat, že je současná společnost již dlouhou dobu ignoruje a šlape po Bohem stanovených normách života ve spravedlnosti a lásce. Postihlo to nejen šesté a deváté příkázání Desatera, které svět církvi nejvíce předhazuje, ale i páté a sedmé, o prvních čtyřech ani nemluví.

Pro křesťana, který vyznává Boha, jenž je Láska, a klaní se mu v duchu a v pravdě, musí být také láska hlavním motorem a kritériem všeho jeho smýšlení a jednání. Každý odklon od lásky znamená také odklon od jediného a pravého Boha. Je to svého druhu jeho zapření, nahrazování Boha pravého bohem nepravým, pouze smyšleným. Tímto smyšleným nepravým bohem však není nakonec nikdo jiný než člověk sám. Když se mu znelíbí Bohem vytyčená cesta a osobní příklad Božího Syna, začne si hledat a zdůvodňovat své vlastní cestičky vlastní interpretací Božího slova.

Pokračování na str. 13

Prorok ve své otčině

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Není to ten tesař?

Pán se dnes vrací do míst, která byla třicet let jeho domovem. Přivádí tě však sem nikoliv proto, aby ti ukázal místa svého dětství a mládí, ale aby ti názorně odhalil jedno skryté nebezpečí, které může ohrožovat tvůj duchovní život. Čím více chceš spolehat na to, že již dlouho žiješ v Ježíšově blízkosti, čím více jsi přesvědčen, že už ho dobře znáš, tím důležitější je pro tebe to, čeho dnes můžeš být v Nazaretě svědkem. Pros Ducha Svatého, aby ti pomohl poznat sebe sama a přijmout Pánovo slovo.

Vstup s Ježíšem do synagogy, kde se již shromažďují jeho krajané k sobotní bohoslužbě. Podali mu svitek Písma a on předčítá: „*Duch Páně je nade mnou, proto mě pomazal, poslal mě, abych přinesl chudým radostnou zvěst... Dnes se naplnilo toto Písmo...*“

Sleduj Ježíšovy posluchače, jak na ně jeho slova působí. Zpočátku poslouchají s uspokojením, ale to trvá jen potud, dokud mají dojem, že se jich jeho slova nijak osobně netýkají. Nepřišli sem, aby se zamysleli nad sebou a odnesli si něco pro svůj život. Chtějí si jen poslechnout svého známého. Ale tento jejich někdejší souseď si začíná příliš dovolovat. Co si o sobě myslí? Kde se to v něm bere? Copak tu nežil celou dobu jako jeden z nás, jako příbuzný těch lidí, kteří jsou tu ještě stále s námi?

Tito lidé jsou přesvědčeni, že Ježíše velmi dobře znají, protože s ním žili celá léta v jedné obci, a najednou jsou zaskočeni a překvapeni tím, co od něho nečekali. Není to smutné, že ačkoliv jim byl tak dlouho nejvíce nablízku, mají z jeho přítomnosti nejmenší užitek? Mohli by si pokládat za čest, že v jejich středu vyrůstal takový prorok a divotvůrce. To by však museli přijmout jeho slova a opustit své dosavadní sebevědomí a povýšenou sebejistotu. Ale to oni odmítají. Prorok, který je známý jako syn tesařův, se nevejde do jejich představ.

Je-li ti jich líto, pokus se jim vysvětlit, kdo je to Ježíš. Když však nejsou ochotni uvěřit jemu, sotva přijmou tvoje vysvětlení. Oni přece musí vědět lépe než ty, kdo je tento jejich souseď. Tesař a prorok? To nikdy! Ani si nepřipouštějí, že by tomu mohlo být jinak, než jak jednou usoudili.

Pozoruj Ježíšovo zklamání. Nevrátil se sem, aby se jim zavděčil a sklízел ovace. Ale jejich zatvrzelost mu svazuje ruce. Lidem *drzé tváře a nezkrotného srdce* nemůže prokázat ta dobrodíní, kterými by je tak rád obdaroval. Oni již sami dávají najevo, že se jejich Dobrodinec a Spasitel stává pro ně *kamenem úrazu*. Došlo to tak daleko, že jsou spíše ochotni ho usmrtit⁽¹⁾, než aby připustili, že je něco víc než oni.

Chování Nazaretských ti názorně ukazuje, kam až může dojít slepá zamilovanost do vlastních názorů a přesvědčení. Záludnost takového sebeklamu spočívá v tom, že upřímné naslouchání a otevřenost k Božímu slovu nahradil návyk vybírat si z něho pouze argumenty k utvrzení ve vlastním přesvědčení. Je to nebezpečná situace, kdy se domníváš, že tvoje dlouhodobé zkušenosti v duchovním životě, vztah k Bohu, který už pokládáš přímo za „kamarádkou důvěrnost“, je pro tebe samozřejmou zárukou, že všechno vidíš v tom správném světle. Vzniká tak bludný kruh zatvrzelého sebeklamu, ze kterého je obtížné východisko. Raduješ se z vlastních názorů a objevů a vůbec už nevidíš, že se mohou se skutečnou pravdou rozcházet více, než tušíš. Právě to, co by tě mělo přivádět k sebekritickému zamyšlení, využíváš naopak k tomu, abys ses upevnil v tom svém.

Nebeský Otec posílá Nazaretským svého Syna jako prostého tesaře, který žil v jejich středu, ale oni ho k vlastní škodě odmítají. Pouč se z jejich příkladu a zkoumej sám sebe, koho doopravdy uctíváš a miluješ, zda Pána, nebo spíše sám sebe. Především vždy připuť možnost, že tě sebeláska může ukolébát, abys setrval jako oni v tragickém omylu. Udělej to ihned s opravdovou upřímností, *aby se tě nezmocňovala pýcha*, která ti brání rozpoznávat Ježíše tak, jak ho Otec právě posílá k tobě. Přijmi jej, ať k tobě přichází v jakékoliv podobě, protože přichází, *aby ti přinesl radostné poselství, vrátil ti zrak a propustil tě na svobodu*.⁽²⁾

Jediné, o čem můžeš být opravdu přesvědčen jako o nesporné jistotě, je tvoje vlastní slabost. Teprve až si budeš opravdu vědom, kdo jsi, a uznáš, že *jsi slabý, budeš silný*, protože jediné tak na tobě *může spočinout Kristova moc*. V něm je *jediná tvoje jistota*. Zvedni své oči k Ježíši, *jako oči služebníků hledí na ruce svých Pánů*.⁽³⁾ Božský Mistr vzhledem k dané situaci „mezi domácími“ a *jejich nevěře* může uzdravit jen málokteré, jen ty, kteří si uvědomují svůj vlastní neduh a předkláda-

Liturgická čtení

1. čtení – Ez 2,2-5

Vešla do mě síla a postavila mě na nohy. Slyšel jsem, jak (Bůh) mluví ke mně a praví: „Synu člověka! Já tě posílám k synům Izraele, k odpadlému národu, který ode mě odstoupil; oni i jejich otcové byli mi nevěrní až do dneška. Jsou to lidé drzé tváře a zatvrzelého srdce, k nimž tě posílám. Řekneš jim: Tak praví Pán, Hospodin! A oni – ať už poslechnou, nebo ne – je to vskutku vzpurné plemeno – musí poznat, že byl mezi nimi prorok.“

2. čtení – 2 Kor 12,7-10

Bratři! Abych se pro vznešenost zjevení nepýšnil, byl mi dán do těla osten, posel to satanův, aby mě bil do tváře. To proto, aby se mě nezmocňovala pýcha. Kvůli tomu jsem třikrát prosil Pána, aby mě toho zbavil. Ale on mi řekl: „Stačí ti moje milost, protože síla se tím zřejměji projeví ve slabosti.“ Velmi rád se tedy budu chlubit spíše svými slabostmi, aby na mně spočinula Kristova moc. Proto s radostí přijímám slabosti, příkoří, nouzi, pronásledování a úzkosti a snáším to pro Krista. Neboť když jsem slabý, právě tehdy jsem silný.

Evangelium – Mk 6,1-6

Ježíš šel do svého domova. Učedníci ho doprovázeli. Příští sobotu začal učit v synagoze. Mnoho lidí ho poslouchalo a říkali celí užaslí: „Kde se to u něho vzalo? Jaká moudrost mu byla dána! A takové zázraky se dějí jeho rukama! Copak to není ten tesař, syn Mariin a příbuzný Jakubův, Josefův, Judův a Šimonův? A nežijí jeho příbuzné tady mezi námi?“ A pohoršovali se nad ním. Ježíš jim řekl: „Nikde prorok neznamená tak málo jako ve své vlasti, u svých příbuzných a ve své rodině.“ A nemohl tam udělat žádný zázrak; jenom na několik málo nemocných lidí vložil ruce a uzdravil je. A divil se jejich nevěře. Obcházel pak okolní vesnice a učil.

jí mu ho s důvěrou a pokorou. I ty můžeš být jedním z těch několika málo moudrých a šťastných. Řekni mu upřímně: „Pane Ježíši, jestliže jsi to nebyl Ty, v kom jsem měl dosud zálibení, ale shlížel jsem se sám v sobě a ve svých mylných sebejistotách, *smiluj se nade mnou, Pane, smiluj se nade mnou*“⁽⁴⁾. *Vlož na mě ruce a uzdrav mě z mého neduhu, aby se mě nezmocňovala pýcha.*

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ srov. Lk 4,29; ⁽²⁾ srov. Lk 4,18;

⁽³⁾ resp. žalm 133; ⁽⁴⁾ tamt.

PÁN JEŽÍŠ

K MARIÍ VALTORTĚ

Pohleď na šat mé Krve. Pohleď, jak prosakuje a teče v potůčcích po mé znetvořené tváři, jak stéká po mém krku, na můj trup, na můj šat, dvakrát rudý, protože je zbrocený mou Krví. Pohleď, jak smáčí mé spoutané ruce a stéká až k nohám, až na zem. Já jsem ten, kdo je lisován jako hrozen, o kterém mluví Prorok, ale mě drtí moje Lásky. Z této mé Krve, kterou jsem prolil za lidstvo do poslední kapky, jen málokterí dokážou získat její nekonečnou cenu a čerpat z ní nesmírné zásluhy. A proto žádám ty, kteří jsou schopni vidět a pochopit, aby následovali Veroniku a utírali s láskou zakrvácenou tvář svého Boha. Nyní žádám toho, kdo mě miluje, aby léčil touto svou láskou mé rány, které mi lidé ustavičně zasazují. Nyní žádám především, abyste nedovolili ztrátu této Krve, abyste ji sbírali s nekonečnou pozorností i v těch nejmenších kapičkách a kropili mou Krví ty, kteří o ni nedbají...

Pro tvou duchovní žízeň postačí, abych ti podal své otevřené žily. Pij z tohoto pramene. Zkusíš ráj, vůni tvého Boha, tato vůně ti nikdy nebude chybět, jestliže budeš přicházet ke mně se rty a s duší očistěnými láskou.

A proto říkej:

Božská Krvi, která tryská na nás z žil vtěleného Boha, sestup jako řeka spásy na otrávenou zemi a na duše, které hřích dělá podobnými malomocnému. Hle, já tě přijímám, Krvi mého Ježíše, a vylévám tě na Církev, na svět, na hříšníky, na očistec. Pomáhej, posiluj, očisťuj, zapaluj, pronikej, oplodňuj, božský Pramení života! Kéž tvému toku nebrání má lhostejnost a můj hřích. Ale i pro těch několik málo, kteří tě milují, a pro to nesmírné množství těch, kteří umírají bez tebe, urychli a rozlej na všechny tento božský déšť, ať s Tebou můžeme jít s důvěrou životem, skrze tebe ať se nám dostane odpuštění ve smrti, s Tebou ať vejdemo do slávy tvého království. Amen.

Sešity 1943

Candido Paglia

Narodil se v Římě 6. ledna 1786 jako syn Antonína a Anunciáty Quartieronových. Od útlého dětství se vyznačoval sklonem k modlitbě a pokání, což jsou nepochybná znamení povolání k řeholnímu životu. Chtěl již jako chlapec opustit domov a odejít hlásat Krista pohanům. Snil dokonce o mučednické smrti.

Když skončil studium na Římské koleji, která po potlačení jezuitského řádu byla určena pro světský klérus, oblékl v r. 1798 talár a věnoval se organizaci duchovních a i materiálních služeb pro potřebné. Založil Dílo svatě Galy a stal se jeho ředitelem. 31. července přijal kněžské svěcení, věnoval se apoštolátu mezi

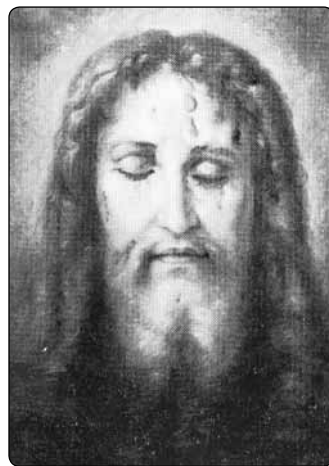
lidovými masami a hlásal evangelium nejnižším vrstvám řemeslníků, povozníků a rolníků na římském venkově.

Církev tehdy prožívala těžké doby. V noci z 5. na 6. července 1809 byl uvězněn a deportován papež Pius VII. 13. června 1810 odmítl Kašpar přísahu věrnosti Napoleonovi a byl odsouzen k vyhnanství a pak do vězení, kde strávil čtyři roky. Když se vrátil do Říma v prvních měsících 1814 po Napoleonově pádu, dal všechny své síly do služeb papeži. Pius VII. mu nařídil, aby se věnoval lidovým misiím na obnovu náboženského a mravního života v Itálii. Kaš-

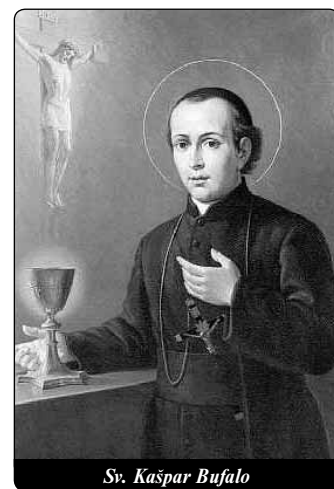
Apoštol Nejdražší Krve Páně Sv. Kašpar Bufalo

par opustil Řím, rodinu a všechny ostatní zájmy a věnoval se výlučně svěšenému poslání s neúnavnou horlivostí až do konce svého života.

Jako účinný prostředek pro obrácení hříšníků a v boji proti duchu bezbožnosti zvolil úctu k Nejdražší Krvi Pána Ježíše a stal se jejím zaníceným apoštolem. Naplnilo se tak proroctví, které obdržela zbožná řeholnice Anežka od Vtěleného Slova v roce 1810 a které svěřila svému duchovnímu vůdci Františku Albertinimu, který byl Kašparovým druhem ve vězení. Podle tohoto proroctví smutné doby Církev zplodí horlivého kněze, který vyburcuje lid z lhostejnosti a vlašnosti úctou k Nejdražší Krvi, jejíž se stane „hláskou troubou“. Nemenší byla jeho úcta k nejsvětější Panně Marii. Hájil nadšeně její neposkvrněné početí. Zvolil si ji jako průvodkyni při všech svých misiích, kterým velela jako „Madona Kalichu“. S jejím obrazem způsobil mnoho zázraků. Aby snáze dosáhl svého vznešeného záměru, založil Kašpar 15. srpna 1815 Kongregaci misionářů Nejdražší Krve, do které vstoupili lidé velké svatosti, jako ct. Giovanni Merlini, Giovanni Mastai Ferretti, budoucí papež Pius IX., Biagio Valentini, Vincenzo Tani a další, kteří zemřeli v pověsti svatosti.

V roce 1834 zavalil podnět ke vzniku Institutu sester, které se klaní Nejdražší Krvi. Pomáhala mu blahoslavená Maria De Mattias, kterou on sám povolal pro toto poslání. Tyto dvě řeholní rodiny našly plodnou půdu ve Zbožné jednotě Nejdražší Krve, dnes Unio Sangui-

Sv. Kašpar Bufalo

nis Christi, kterou založil spolu s Františkem Albertinim již v roce 1808 k prospěchu všech věřících a která se rozšířila v Itálii i jiných zemích.

Kašparův apoštolát poznamenaly neobyčejné těžkosti a utrpení, ale Bůh je provázel také častými nadpřirozenými znameními. Kudy Kašpar prošel, rozkvétala víra a křesťanská zbožnost, ustávala nenávisť a špatné mravy a docházelo k úžasným obrácením. Svatý Vincenc Strambi, který ho doprovázel při některých misiích, ho nazýval „duchovním zemětřesením“. Masy věřících ho zase nazývaly „andělem pokoje“. Podstupoval s mimořádnou odvahou boj, který mu vyhlásili svobodní zednáři a podobné tajné spolky. I přes jejich hrozby a pokusy o atentát neustával bouřit proti tajným organizacím, které byly dílnou bezbožeckého laicismu. Obrátil celé zednářské lóže a ustavičně mobilizoval lid proti satanské propagandě. Byl proto také

nazván „kladivem na sektáře“. Ale ještě jiná věc sužovala papežský stát: banditismus. Vznikl nejdříve jako reakce na francouzskou okupaci a pak se zvrhl na organizovaný zločin. Hordy lupičů se ukrývaly v horách a prováděly loupeže, násilí a pomstu. Pius VII. a jeho nástupci Pius VIII. a Lev XII. se pokoušeli vyhladit tuto ránu, ale bez úspěchu. Lev XII. tedy na radu kardinála Bilisaria Cristaldiho svěřil riskantní podnik Kašparovi, který, vyzbrojen jen křížem a evangelijním milosrdenstvím, dokázal překonat toto zlo v okolí Říma a zajistit pokoj a bezpečí mezi lidmi. Zemřel v Římě 28. prosince 1837 v jednom pokoji v paláci Orsiniů nad Teatro di Marcello. Sv. Vincenc Palotti viděl, jak jeho duše stoupá k nebi ve formě zářící hvězdy a Kristus jí přichází vstříc.

Pověst o jeho svatosti se rychle rozšířila i mimo Itálii, zvláště ve Francii, jednak díky zázračnému uzdravení Františky De Maistre, dcery gubernátora v Nice a neteře Josefa De Maistre, jednak působením Gastona de Segure, který o něm hodně mluvil i psal, a Petra Giuliana Eymarda, zakladatele Kněžší a Služebnic Nejsvětější Svátosti, který vyzýval naléhavě, aby byl Kašpar uctíván jako apoštol pobožnosti k Nejdražší Krvi Ježíšově. Pius X. ho blahorečil a Pius XII. ho prohlásil za svatého. Jeho tě-

lo odpočívá v kostele Santa Maria di Trivio. Jan XXIII. o něm prohlásil na závěr římského synodu 31. ledna 1960, že je „zářivou slávou římského kléru a skutečný a pravý apoštol Nejdražší Krve Ježíšovy ve světě“.

Svátek Nejdražší Krve Ježíše Krista, který měl až do reformy liturgického kalendáře hodnost slavnosti první třídy, zrušil papež Pavel VI. s tím, že ho vlučil do slavnosti Božího Těla. Vyvolalo to velké rozčarování u ctitelů Nejdražší Krve a především u řeholních společností a četných institutů, které se této úctě zasvětily. Papež Pavel VI. je přijal ve zvláštní audienci a snažil se jim vysvětlit důvod této pro ně zcela nepochopitelné změny a ujišťoval je, že tím nijak nemínil degradovat úctu k Nejdražší Krvi. Nakonec jim přiznal právo slavit dále liturgicky 1. července svátek Nejdražší Krve jako slavnost.

Podle Flos Carmeli

Ctihodní bratři, pozdrav a apoštolské požehnání!

Stalo se vícekrát od prvních měsíců Naší papežské služby, a často předcházela starostlivý a prostý hlas Našich prožitků, že jsme vyzývali věřící v záležitosti živých a každodenních projevů úcty, aby se obraceli s velkou horlivostí k projevům milosrdenství našeho Pána vůči jednotlivým duším, vůči Církvi a vůči celému světu, jehož je Ježíš Vykupitel a Spasitel. Máme na mysli úctu k Nejdražší Krvi.

statuat supplicandi“ (Zákon víry je určující pro zákon modlitby) a nemá se udělovat souhlas s kultem, který nepravě, je také správné, aby kvetla tato harmonie mezi různými pobožnostmi, tak aby nebyly v protikladu a nesouladu s těmi, které jsou základní a nejvíce posvěcující, a aby současně měly prvenství v úctě a úkonech ty, které lépe připomínají všeobecný plán spásy, jaký uskutečňuje jediný Prostředník mezi Bohem a lidmi, Ježíš Kristus a člověk, ten, který vydal

Apoštolský list *Inde a primis*

Ta nám byla vstípena přímo v domácím prostředí, ve kterém rozkvétalo naše dětství, a proto vzpomínáme s živým pohnutím na recitaci Litaní k Nejdražší Krvi, kterou naši předkové konalí v měsíci červenci.

Pamětliví spásonosného napomenutí Apoštola: *Dbejte na sebe i na celé stáde, v kterém vás Duch Svatý ustanovil za představené, abyste spravovali Boží církev, kterou si získal svou vlastní krví* (Sk 20,28), věříme, ctihodní bratři, že mezi starostmi naší pastýřské služby, hned po bdělosti nad zdravou naukou, musí mít své privilegované místo péče o rozvoj a růst zbožnosti v projevech kultu liturgického i soukromého. Proto se nám zdá obzvláště vhodné připomenout pozornosti všech našich milovaných synů nezrušitelnou souvislost mezi dvojí úctou, která je tak rozšířená mezi křesťanským lidem, totiž úctou k Nejsvětějšímu Jménu Ježíšovu a jeho Nejsvětějšímu Srdci, a onou úctou k nejdražší Krvi vtěleného Slova, *prolité za mnohé na odpuštění hříchů*.

Jestliže je totiž navýsost důležité, aby mezi katolickým Křesťanstvím a liturgickým konáním Církve panovala spásná harmonie, protože „Lex credendi legem

sám sebe jako cenu za vykoupění všech. Když pak se pohybují věřící v této atmosféře pravé víry a zdravé zbožnosti, mohou si být jisti, že „smýšlejí podle Církve

ve“, a navíc že žijí ve společenství modlitby a lásky s Ježíšem Kristem, zakladatelem a Veleknězem tohoto vznešeného náboženství, které od něho přijalo spolu se jménem všechnu důstojnost a hodnotu. Podíváme-li se jen letmo na obdivuhodné pokroky, které Církev učinila na poli liturgické zbožnosti ve spásném souzvuku s rozvojem víry a v pronikání do božských pravd, je nepochybně potěšující, když můžeme konstatovat, že ve staletích, která jsou nám nejbližší, nechyběly ze strany

Apoštolského stolce jasné a opětovně potvrzované projevy souhlasu a povzbuzení ke všem výše uvedeným formám zbožnosti: ačkoliv tyto formy úcty praktikovalo od středověku mnoho duší a byly rozšířeny v mnoha diecích, řádech a řeholních kongregacích, ony nicméně očekávaly, že se jim dostane od Petrovy katedry pečeť pravověrnosti a souhlasu pro celou Církev.

Stačí připomenout, že naši předchůdci již od XVI. století obohatili projevy přízně kultu nejvyššího Jména Ježíš, jehož neúnavným apoštolem se stal ještě století předtím sv. Bernardin Sienský. Ke cti Největšího Jména bylo schváleno officium, mešní text a dále pak litanie. Neméně významná byla privilegia, která římským papežům udělili kultu nejvyššího Srdce Ježíšova, k jehož rozšíření značnou měrou přispěla zjevení, kterých se dostalo od Největšího Srdce svatě Markě Marii Alacoque.

A stejně vysoká a jednomyslná byla úcta nejvyšších pastýřů k této pobožnosti, ve které našli zalíbení, nejrůznějším způsobem vysvětlovali její podstatu, bránili její legitimitu a vtělili ji do mnoha úředních aktů, jejichž korunou jsou tři důležité encykliky na toto téma. Ale také úcta k nejdražší Krvi, jejímž obdivuhodným propagátorem byl v minulém století římský kněz svatý Kašpar Buřalo, který pro ni vydobyl zasloužený souhlas a schválení Apoštolského stolce. S potěšením si připomínáme, že z nařízení Benedikta XIV. byly sestaveny mešní texty a officium ke cti úctyhodné Krve Božského Spasitele a že Pius IX. na základě slibu učiněného v Gaetě rozšířil tento liturgický svátek pro celou Církev. Konečně to byl Pius XI. blahé paměti, který v XIX. století vykoupení pozvedl tento svátek na úroveň slavnosti prvního řádu, aby tak povýšením liturgické slavnosti zintenzivněla samotná úcta a vylily se tak na lidstvo hojnější plody vykupitelské Krve. Následovali

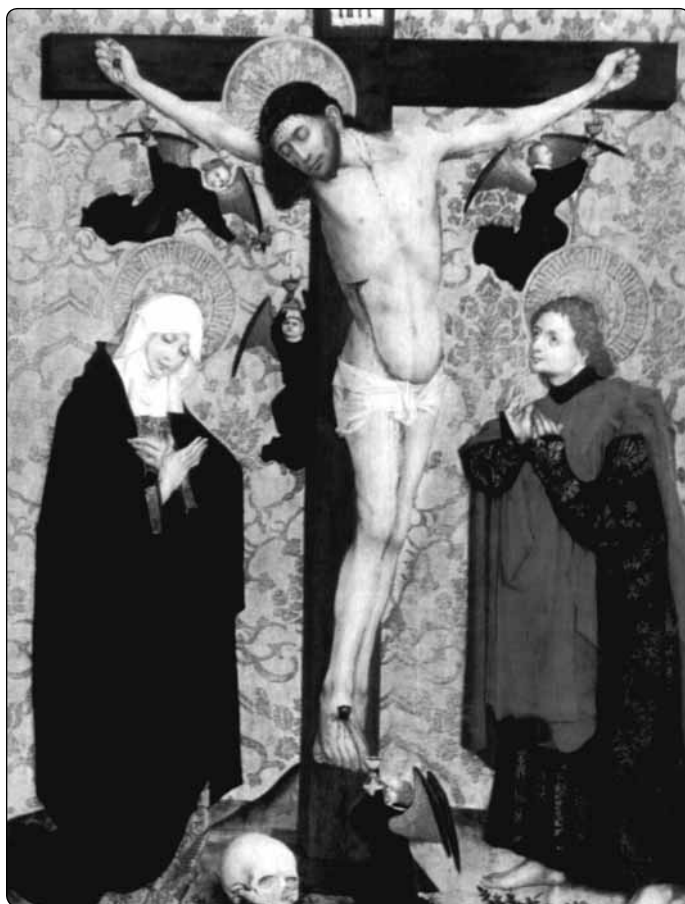
jsme příkladem našich předchůdců a k další podpoře kultu nejdražší Krve obětovaného Beránka Ježíše Krista jsme schválili Litanie podle řádu stanoveného Svatou Kongregací pro obřady a vyzýváme, aby se recitovaly v celém katolickém světě, ať už soukromě nebo veřejně, a obdařili jsme je zvláštními odpustky (AAS 1960, LIII. 420). Kéž tento nový projekt *péče o všechny církve*, jaká přísluší nejvyššímu Knězi, probudí v těchto těžkých dobách s tolika

naléhavými duchovními potřebami v duších věřících přesvědčení o trvalé, všeobecné a nejnaléhavější potřebě praktikovat tři jmenované formy úcty.

Když jsme se tedy přiblížili ke svátku a měsíci zasvěcenému úctě ke Kristově Krvi, ceně za vaše vykoupení, záruce spásy a věčného života, vyzýváme věřící k rozjímání na toto téma a k častějšímu svátostnému přijímání. Osvícení spásnou naukou, která pramení ze Svatých Knih a nauky Otců a učitelů Církvě, ať rozjímají o nekonečné hodnotě této Krve skutečně nejdražší, *cuius una stilla saluum facere totum mundum quit ab omni scelere* (vždyť jediná její krůpě stačila, aby všeho lidstva hřích obmyla), jak Církev zpívá s andělským Učitelem a jak moudře potvrdil náš předchůdce Klement VI. Zajiště nekonečná je hodnota Krve jeho lásky, která ho přiměla, aby ji proléval osmého dne po svém narození a pak svrchovanou měrou v agónii v zahradě, při bičování

a korunování trním, při vstupu na Kalvárii a v ukřižování a konečně ji prolil z široké rány v boku jako symbol těžké božské Krve, která prýští ze všech svátostí Církvě, a je proto nejen vhodné, ale nanejvýš nutné, aby jí prokazovali úctu a vděčnou lásku všichni, kdo byli znovu zrozeni v jejich spásných vlnách.

Je tedy třeba vzdávat Božskou počtu kalichu Krve Nového zákona především v okamžiku pozdvihování při mši svaté a pak ve chvíli přijímání této Krve ve svátém přijímání, protože tato Krev je nerozlučně spojena s jeho Tělem. Ve spojení s celebrujícím knězem mohou tedy věřící opakovat ta slova, která on vyslovuje ve chvíli přijímání: „Vezmu kalich spásy a budu vzývat jméno Hospodino... Krev Pána našeho Ježíše Krista ať chrání mou duši pro život věčný. Amen.“ Tak věřící, kdykoliv budou hodně přistupovat k svátému přijímání, obdrží hojnější ovoce vykoupení, zmrtyvýchvstání a věčného života, jaké Krev Kristova, obětovaná *skrze Duchu Svatého* (Žid 9,14), zajišťuje celému lidskému rodu. A posílnění Tělem a Krví Kristovou stanou se účastníky božské síly, která zrodila celé řady mučedníků. Ta síla způsobí, že Kristovi věřící budou lépe snášet námahu každodenního života a dokonce, bude-li to třeba, dají v oběť svůj život na obranu křesťanské ctnosti a záležitosti Božího království. Zaníceni tímto žářem lásky budou opakovat se sv. Janem Zlatoústým slova, která on napsal, uchvácený láskou, ve svých spisech: „Od tohoto stolu odcházíme jako lvi kteří chrlí plameny, strašní pro satana, a připomínáme si, kdo je naše Hlava a jakou lásku nám prokázal... Tato krev hodně přijatá odstraňuje ďábla a přivolává anděly, kteří provázejí samotného Pána... Ta prolitá krev obmyvá celý svět..., je to cena za svět, je to cena, za kterou Kristus Pán koupil Církev... Tato úvaha utiší naše vášně... Dokud ještě zůstane připoutáni k pozemským

věcem? Kdy se už konečně probudíme? Jak dlouho budeme zanedbávat péči o svou spásu? Rozpomeňme se na ta dobra, která nám udělil Pán, budme mu za to vděční a vzdávejme mu chválu nejen samotnou vírou, ale také skutky“ (Homilie k sv. Janu, PG LIX, 260–261).

Kéž by všichni, kdo byli ozdobeni jménem křesťan, často sytili svou duši otcovskou výzvou prvního papeže: *Žijte v báni po dobu vyhnání. Víte přece, že jste ze svého prázdného způsobu života, jaký jste zdědili po předcích, byli vykoupeni ne snad pomíjivými věcmi, jako stříbrem a zlatem, ale drahou Krví Krista, neposkvrněného Beránka* (1 Petr 1,17–19). Kéž by dopřáli ochotně sluchu Apoštolu národů, který říká: *Byli jste koupeni za vysokou cenu. Chvalte tedy a nosťte Boha ve svém těle* (1 Kor 6,20).

Jestliže věřící půjdou za touto výzvou a budou ji uskutečňovat, jistě jejich obyčej budou šlechetnější a natolik uctivější, že se pro druhé stanou vzorem a zvláště dosáhnou toho, že Kristova Církev, bohatší v ctnostných věřících, bude přinášet této zemi více užítka pro celý lidský rod. A půjdou-li lidé za výzvou milosti Pána Boha, *kteří touží, aby všichni byli spaseni* (1 Tim 2,4), protože všechny toužil vykoupit Krví jednorozeného Božího Syna a všechny zve jako údy do jednoho mystického těla, jehož Hlavou je Kristus, jak silnými pouty bratrské lásky se spojí všichni li-

dé a všechny národy, jak blahým pokojem zazáří celý svět, hodný opravdu Boha a té lidské přirozenosti, která je stvořena k jeho obrazu (srov. Gn 1,26).

K úvaze o této důstojnosti ty křesťany, kteří pocházeli ze židovství a měli sklon zachovávat předpisy Starého zákona, i když byl jen nedokonalým obrazem Nového zákona, vyzýval těmito slovy: *Vy však jste přistoupili k hoře Siónu a k městu živého Boha, k nebeskému Jeruzalému, ke shromáždění obrovského množství andělů a k obci prvorozců, kteří jsou zapsáni v nebi, k soudci, Bohu všech, k duším spravedlivých, kteří už dosáhli cíle, a k Ježíši, prostředníku nové smlouvy, a byli jste pokropeni krví, která mluví důrazněji než krev Ábelova* (Žid 12,22–24).

Ctihodní bratři, plni důvěry, že tuto naši otcovskou výzvu způsobem, jaký uznáte za vhodný, zpřístupníte duchovenstvu a křesťanskému lidu vám svěřenému a ochotně a s největší horlivostí ji uvedete do života, jako závdavek nebeských darů a jako výraz naší otcovské přízně udělujeme z celého srdce apoštolské požehnání jak vám samotným, tak i stádu svěřenému vaší péči a zvláště těm, kteří velkodušně a zbožně odpoví na naši výzvu.

Dáno v Římě u sv. Petra 30. června 1960 a o vigilii svátku Nejdražší Krve N. P. J. K. ve druhém roce našeho pontifikátu.

Pater Pedro Opeka - apoštol vyhoštěných

Hlavní město ostrova Madagaskar se nabyvá Antananarivo, krátce často pouze Tana. Má dva miliony obyvatel. Ale jejich přesný počet nikdo nezná. V horní části města na pahorcích sídlí bohatí starousedlíci, v dolní části města, která je často zaplavena povodněmi, jsou chudinské čtvrti. Velký počet těchto lidí ži-

P. Pedro Opeka

je z odpadků po těch, kteří bydlí nahore. Nejenže z odpadků žijí, ale doslova žijí v odpadcích. Jejich údělem jsou hlad a epidemie. Sociální pomoc pro ně neexistuje. Zde se nebojuje s nezaměstnaností, ale s nezaměstnanými. Není třeba se obávat jejich voličského hlasu. Neznamenaají totiž vůbec nic. Jako by neexistovali. Město se o tyto chudinské čtvrti rozšiřuje stále jako chobotnice.

Ti přicházejí z venkova hledat práci. Když ji dospělí nena-

jdou, posílají děti žebrať. Tito malí žebraři jsou brzy odkázáni sami na sebe, a aby úplně nezahynuli, tvoří samovolně pěti až dvacetičlenné přísně organizované skupiny na základě solidarity a násilí. Vrhají se na odpadky, aby z nich vytěžili, co se dá. Často tak vydělají více než dospělí, ale když takto inkasované peníze otec propije a pro zbytek rodiny má jen násilí, děti odcházejí a vedou samostatný život. V hadrech žijí pod širým nebem v přístřešcích z kartonu či plastu. Mnozí z nich trpí malárií, tuberkulózou, kožními chorobami.

Život z odpadků a na odpadcích

Na skládce Adranalitra se přiváží denně 300 tun odpadků.auta je přivázejí převážně v noci a skládají střídavě na pěti různých místech. Vrhají se na ně tyto opuštěné děti a chrání je proti konkurenci, psům a krysám. Jsou jako malá divoká zvířata, která se mezi sebou rvou o lepší pozici a lepší sousto. Hledají všechno, co je ještě k jídlu a co se dá zužitkovat.

Jsou jich v Taně tisíce, nikdo nezná jejich skutečný počet. Jsou to děti, ačkoliv nikdy neměly šanci být skutečnými dětmi.

Do tohoto prostředí poslala Boží Prozřetelnost jejich neobyčejného dobrodince.

ZVLÁŠTNÍ OKOLNOSTI PŘI NATÁČENÍ FILMU

Irský režisér John Moore, který natočil klasický horor „Omen“ (Zlé znamení), hovořil v interview pro Spiegel Online o zvláštních jevech, které se při natáčení vyskytly. Film pojednává o americkém diplomatu, který konstatuje, že jeho syn je potomek antikrista a může být usmrcen jen zvláštním archaickým rituálem. Při natáčení docházelo k pozoruhodným jevům. V Praze do jejich auta narazil taxík, který nesl označení 666. Později se na monitoru kamery ukázalo jako hlášení chyby číslo 666, ačkoliv podle techniků takové číslo v katalogu chyb neexistuje. Na otázku, proč se křesťané tolik zajímají o Apokalypsu, odpověděl: „Pro náboženství je nejlepším doporučením potřeba vykoupení a záchranu. Neexistuje-li vyhlídka na bolestnou záhubu, je náboženství zbaveno svého existenčního základu.“

Pater Pedro

Narodil se jako syn slovin-
ských přistěhovalců do Buenos
Aires. Jako mladík se stal Pedro
talentovaným fotbalistou a přivá-
děl diváky argentinské ligy k šílen-
ství. Vstoupil jako student do řádu
sv. Vincence z Pauly a ti ho posta-
vili před rozhodnutí: buď - ane-
bo. Zavázal se, že svůj život věnuje
blahu těch nejchudších. Ve 22 le-
tech odchází na Madagaskar. Při-
šel sem s vědomím, že nejdříve se
musí dívat, naslouchat a učit se,
nikoliv učit druhé. Tento ostrov
ho již nikdy neopustil. Po studiu
v Paříži a kněžském svěcení v Ar-
gentině se sem vrací v roce 1989
jako řeholník - lazarista.

Nehnout pro druhé prstem,
nebo poslechnout Krista a zasa-
dit se o spravedlnost? Nikdy Kris-
tus bez lidí a nikdy lidé bez Kris-
ta. Toto dvojí nikdy se stalo pro
P. Pedra klíčem a branou, která
ukázala jemu a jeho lidem bu-
doucnost: „Nepřišel jsem k těm-
to lidem, abych je osvobodil. Při-
šel jsem, abych jim ukázal prav-
du. Všechno, co jim nabízím, je
láska. Láska naprosto nezištná.“
Ti lidé to hned pocítili a pochopi-
li. Kdyby za tím stála nějaká ideo-
logie, skryté zájmy, pouhé hlásá-
ní, uzavřeli by se před ním. Pro-
to jde s nimi pracovat na rýžová
pole. To je velice překvapilo. Ten-
to běloch je s nimi při jejich těž-
ké práci. To není pán, to je přítel
a náš bratr. Mluví s námi naší ře-
čí. Chce nám porozumět, váží si
nás, má nás rád.

„Nemohl jsem spát, když jsem
spatřil ty děti na odpadcích. Jak
je možno spát, když zde žijí tisí-
ce lidí na odpadcích? Jsou vlastně
krásní jako andílci... Ale jsou hla-
doví a nemocní, oděni do cuků.
Jsou to přeče lidé, i když jsou otu-
pělí a bezcitní již jako děti, zbave-
ni všech práv, která tvoří součást
lidské důstojnosti.“

Pravá láska znamená sebe-
obětování pro druhé. Bohatství
dobrých je jejich láska. Pomáhat
jim, to je morální povinnost kaž-
dého člověka, kterému zbyla tro-
cha soucitu.

Bylo hrozné vedro a na sklád-
ce byl nesnesitelný zápach. Vzal
jednoho mladého člověka za
ruku.

„Co chceš?“

„Mluvit s tebou.“

„Mluv!“

„Můžeme si sednout?“

„Vstup!“

Po kolenou vlezli do kartono-
vého přístřešku. Přidali se k nim
ještě dva muži. Dívali se na ně-
ho jako na bílého muže, který
má krásný život, mnoho peněz
a žádné starosti.

Proto nemůže být jedním
z nich, protože oni jsou hladoví
a bez budoucnosti.

„Chtěl bych vám pomoci, ale
nemám peníze. Opatřím vám ná-
radí. Jste ochotní pracovat?“

„Jsme.“

Ale tito lidé byli už mnoho-
krát podvedeni. Nedůvěřují. Proč
by jeden bílý - vazaha - měl po-
máhat splaskům civilizace?

Tento lazarista pochopil, že
problémy těch druhých se musí
stát jeho problémy, že není mož-
né žít dále v pohodlí svých privi-
legií. My jsme se stali bohatí. My
již dlouho užíváme plody nejen
své vlastní práce. Pater Opeka
má představu: nikoliv revoluce
skrze chudé, ale je třeba revolu-
cionizovat svět chudých.

„Naše chudoba je jiná chu-
doba. Naše chudoba je tím vět-

ším břemenem, čím méně jsme
si této chudoby vědomi.“

„Proč se křesťanství hlásá ja-
ko samé zákazy? Ty nesmíš to
a ono, aby tě Bůh nepotrestal.
Vždyť křesťanská víra je přede-
vším láska. Nemám sice žádné
peníze, ale Boží Prozřetelnost je
na mojí straně.“

Vesnice odvážných

Po půl roce zničil požár
všechny dřevěné chatrče, kte-
ré Pater Pedro s pomocí lidí ze
sklárky odpadků postavil. Chudí
se však zachránili. Co teď? Měli
to všechno oplakávat?

Velice brzy se z šoku vzpama-
tovali. „Postavíme to ještě jed-
nou,“ zvolal nejstarší. Tak zača-
la nová výstavba a rostla rychleji
než předtím. Tato zkouška upev-
nila jejich důvěru.

Rozumní se přizpůsobují svě-
tu. Nerozumní chtějí svět přizpů-
sobit sobě.

Práci k lidské důstojnosti

Brzy vypadala Andranalitra
zcela jinak. Měli dokonce svou
školu, čtyři učitelky pro 140 dě-
tí. Malá skupina studentů zača-
la spolu s P. Pedrem navštěvo-
vat tyto nejchudší městské čtvrti.
Mladí intelektuálové se učili
poznávat krajní chudobu svých
krajanů. Poznali, že je možno
změnit mnoho sociálních pro-
blémů, je-li tu ochota pomáhat
bližním. Člověka, který už byl
odepsán, je možno rehabilito-
vat, když je k dispozici solida-
rita. Založili společnost „Dob-
ří přátelé“. Pedro se zavázal, že
udělá všechno, aby zorganizoval
svépomoc pro lidi ze sklá-

dek. I když bude třeba zaklepat
na lidská srdce ve světě.

Ti nejchudší založili podnik,
který sice znamená těžkou prá-
ci v kamenolomu, ale zajišťu-
je stabilní příjem. Od úsvitu až
do soumraku pracují muži i že-
ny s nejjednoduššími nástroji ve
skále. Vydělávají sice jen hube-
nou, ale jistou mzdu. Obytné dí-
ry na okraji sklárky odpadů se
začínají měnit ve velkoměsto,
které je vybudováno podle spo-
lečenských a hygienických kri-
terií a vytváří síť pro hlubší me-
zilidské vztahy.

Akamaosa - duch naděje

Rodiny, které bydlí v domech
vystavěných ze sponzorských da-
rů, splácejí měsíčně určitý obnos,
který je určen na výstavbu nových
domů. Po pěti letech přejde dům
do jejich vlastnictví. V Akamaose
vznikají nové pracovní příležitosti
v oblasti zpracování dřeva a ko-
vů, umělecké výroby a krejčov-
ství, ve stavebnictví a v kamenol-
lomu. V těchto zařízeních pracuje
na 5 000 lidí. V projekci a výstav-
bě škol a zdravotních středisek je
trvale zaměstnáno 300 lidí. Má
být vysázeno 100 000 stromů
a vytvořena nová pracovní mí-
sta. Tam, kde vládla beznaděj, do-
stává 24 000 lidí pomoc díky dí-
lu lazaristy P. Pedra. Jeho práce
si vysloužila mezinárodní uzná-
ní. Protože mu bylo zcela jasné,
že problémy těch druhých se mu-
sí stát jeho problémy.

Akamaosa se stala největším
projektem výstavby na Madagas-
karu. V 17 vesnicích vzniká 1000
zděných domů pro rodiny, které
zatím bydlí v provizoriích. Jed-
na budova stojí 4 000 €. 8 500
chlapců a děvčat od tří let do
maturity je zaměstnáno ve vlast-
ních školách, kde se učí i vyuču-
jí. Více než polovina obyvatel je
mladší dvaceti let. Mladí vědí:
Kdo má hlad, začne nakonec
krást. Kdo je ponižovaný, toho
plný talíř neuspokojí. O prázdninách
děti nezhálají. Netoulají se po
ulicích. Mohly by se zase dostat
do špatné společnos-
ti nebo propadnout prostituci.

Tráví prázdniny doma u zvláště prémiované práce.

Prožívané křesťanství

Pater Pedro zve bývalé vyhoštěnce pravidelně k modlitbě, ze které získávají potřebnou duchovní sílu, aby byli schopni uspořádat svůj život. O tom je přesvědčen. Tak se také překonává egoismus a podporuje ochota udělat něco pro ty, kdo jsou na tom ještě hůře. Každý večer se nejméně 150 mladých účastní adorace. Nedělní mše je zvláštní zážitek. Na žádné z nich není méně než 5000 věřících: „**Kdybychom my křesťané opravdu uskutečňovali alespoň polovinu těch krásných slov, která slyšíme a říkáme, bylo by na světě více světla a lásky a méně bíd.**“

„Děti z haldy odpadků jsou budoucnost Akamaosy. Stávají se jejími vlastními apoštoly. Proto nesmíme nic dělat polovičatě.“ Křesťané ze Skutků měli všechno společné. Denně se shromažďovali k modlitbě, žili v radosti a prostotě. Proto je také všichni i uznávali.

Na místě odporné skládky odpadků a nelidských podmínek vznikla krásná vesnice Adranalitra. Je zde základní a střední škola s 2 800 dětmi. P. Pedro nepomáhá tím, že jim dává peníze a banány, ale tím, že jim zajišťuje dobré vedení. Do jeho sídliště se hlásí stále noví příchozí. Lidé, kteří přišli o práci, rodiny, které opustil otec...

Ano, je to vlastně velký tábor uprchlíků. Lidé, kteří jsou zde, jsou na útěku z bezcitné společnosti. V této zemi a především v tomto městě vládne válka, která si denně žádá své oběti, mrtvé a zraněné. Je to nevyhlášená válka proti těm, které ti dobře zajištění prohlásili za bezcenné a kteří se pro svou nevědomost nedokážou bránit. Zbývá jim buď smrt, nebo útěk z ulic Tany.

Ruce, které dávají, jsou světější, než rty, které se modlí.

Zkrácený překlad textu, který autor publikoval na internetu

Jmenoval se František Tomášek. Narodil se 30. června 1899 ve Studénce. Válečný invalida z I. světové války, byl vysvěcen na kněze v roce 1923, a to na vlastní riziko. V roce 1949 se stal biskupem. V roce 1976 byl jmenován kardinálem a o rok později pražským arcibiskupem. Pastýřský úřad vykonával do roku 1991. Zemřel 4. srpna 1992.

Vzpomínky na tuto mimořádnou osobnost na svatovojtěšském stolci byly vydány i knižně. Je to soubor výpovědí nejbližších spolupracovníků Otce kardinála. Možná se tam dostaly i nepatřičné hlasy, je tam ale pochvalné svědectví papeže Jana Pavla II., které zopakoval jinými slovy na pražském letišti hned po přistání v roce 1997, když přicestoval na oslavy milénia svatého Vojtěcha. Tehdy se rozlehla ruzyňská plocha a sdělovací prostředky papežovou větou: „Kardinál Tomášek se na nás dívá z nebe.“

* * *

Rád bych připojil osobní svědectví o této světecké osobnosti. Přijel jsem poprvé na audienci ke konci školního roku mého třetího ročníku gymnázia s doporučením mého duchovního správce. S obavami jsem vstupoval vysokými těžkými dveřmi do jeho pracovny.

On byl pro mě nástupce apoštolů, a to nikoliv jen podle svého úřadu, ale srdcem. Od dětství jsem si pamatoval jeho kázání o Zelených čtvrtcích a také při kněžských svěceních, při nichž jsem od svých osmi let rád ministroval. Katedrálou hřměla jasná slova osmdesátiletého arcibiskupa k věřícím o pravém křesťanském životě dětí, mládeže, manželů, rodičů a všech ostatních. Nikdy neopomenul zvláště zdůraznit, že umělý potrat je vraždou nevinných. Kněžím pak rázně opakoval: „Kristus se s vámi ztotožňuje hlavně při slovech proměňování, vy jste povinni se s ním ztotožňovat celým svým životem.“ A dodával slovy papeže Pia XI.:

Kněz podle Srdce Ježíšova

„Kněz je druhý Kristus, Ukřižovaný, Syn Panny Marie.“

A na závěr povzbuzoval k modlitbě svatého růžence zjemná v rodinách. Kázání končil slovy: „A nezapomeňme na příslib Panny Marie ve Fatimě – Nakonec mé Neposkvrněné Srdce zvítězí.“

* * *

Milý Jene, zanedlouho budeš klečet před svým biskupem a on na Tebe vloží ruce s úmyslem vysvětit Tě na kněze v katolické Církvi. Pak Ti obléknu kněžská roucha. Biskup Ti pomaže prsty na rukou, aby ses směl dotýkat Nejsvětější Eucharistie a žehnat Božím lidu. Pak se svým světitelům poprvé přistoupíš k Božímu oltáři, aby i Tvými ústy Kristus pronesl konsekrační slova své Oběti: „Toto je Moje Tělo. Toto je kalich Mé Krve.“ (Úryvek z dopisu)

Byl jsi ještě příliš malý, než abys mohl poznat osobnost kardinála Tomáška. Byl to pravý pastýř Kristova stáde. Častěji jsem k němu chodil na audienci. Vždy se zeptal:

„Tak co je nového?“ Většinou nebylo nového nic, a tak jsme zasedli ke stolu, kde hrál tranzistoráček kvůli odposlechu Státní tajnou bezpečnosti, a začalo kázání Božího slova. Hovořil o životě Krista, Panny Marie, apoštolů a svatých. Mnoha slova mě povzbuzoval k víře a vytrvalosti na cestě za kněžským povoláním. Též mluvil o svých setkáních se Svatým otcem a občas mi dal nějakou fotografii. Nehledě na to, kdo čekal po mně, věnoval mi vždy asi hodinu svého vzácného času. Pak vstal, omluvil se, že ho čekají další povinnosti. Požehnal mi a nikdy neopomněl zajít do vedlejšího skládku knih a sáhl do horních přihrádek pro nějaké vzácné knížky, které přivezl z Říma.

Ze svého pobytu v litoměřickém semináři jsem se setkával

se svým pražským ordinářem snad ještě častěji. Vícekrát jsem se účastnil jeho ranní mše svaté v soukromé kapli. Před oltářem měl velké klekátko, na němž se modlil dlouho přede mší svatou a dlouho po mši svaté. Pak jsem s ním mluvil o problémech semináře pod komunistickou správou. Pak šel na malou snídani a v devět hodin začínaly audienice. Naposledy jsem s ním hovořil po svém kněžském svěcení. Byl jsem svěcen v Olomouci a do Prahy jsem se dostal až po osmé hodině večerní. Čekal na mě ve vedlejších prostorách arcibiskupského paláce, neboť měl již svého nástupce. Asi půl hodiny jsme strávili rozhovorem o daru kněžství. Pak jsme šli do kaple a před sochou Panny Marie Fatimské jsme si navzájem požehnali. Brzy na to jsem odcestoval k dalšímu studiu do USA a svého kardinála jsem už na této zemi neviděl. Jen jsem od něho ještě dostal dopis ke 14. říjnu 1991, totiž 42. výročí jeho biskupského svěcení.

Podobně se budeš starat o svěcení stáde i Ty. Vyznáš se svatým Petrem třikrát lásku ke Kristu a půjdeš ve šlépějích Dobrého Pastýře.

Buď si však vědom, že musíš vést svěřený lid Boží po cestě Kristově a nedělat kompromisy nalevo ani napravo. Pamatuji, že Pán chce obnovit svůj dům pod vládou Panny Marie Královny. Sláva modernizátorů, budovatelů obětních stolů čelem k lidu i konstruktérů Svatého přijímání na ruku pomalu ale jistě zachází. Na Tobě a na jiných kněžích oddaných Panně Marii bude spočívat obnova domu poškozeného dělníky s modře lemovanými zástěrami, jak je vidí bl. Kateřina Emmerichová.

„A nakonec mé Neposkvrněné Srdce zvítězí.“

P. ThLic. Filip M. Ant. Stajner

Lichva

Ti, kteří kupčí s časem

Tak označuje sv. Tomáš Akvinský lichváře. Církev vždy odsuzovala praxi, při které peníze dále bezprostředně vydělávají další peníze. Pro Karla Marxe vznikla Anglická banka z velkého lichvářského podvodu.

Již několik let se morální teologové a teologické fakulty i pastýři církve zabývají otázkou tzv. „nových hříchů“, tzn. takovým způsobem chování, které dnešní morální vědomí pokládá za „nekorektní“. I církev musí na základě těchto nových hříchů upravit svá příkázání. Jedná se o takový seznam hříchů, které se podle politického „počasi“ objevují ve zpravodajství: krácení daní, jízda na červenou, používání sprejů, které poškozují životní prostředí atd.

Málo se však mluví o „započetých hříších“. Tu a tam sice narazíme na odhalení v oblasti sexuální morálky, např.: „I katolíci používají ochranné prostředky“, ale nikdo nevyočítal ony materiální a duchovní hříchy, před kterými církev své děti vždy varovala a které pojednou zmizely z „katalogu hříchů“.

Je jeden delikt, který církev vždy pranýřovala. Dnes však není jmenován ani v oficiálních církevních dokumentech. Jde o hřích, který se jmenuje lichva.

Katechismus katolické církve z roku 1992, který podrobně vypočítává hříchy proti sedmému přikázání, mluví o hazardních hrách a falšování účtů, ale lichvu ve svém seznamu neuvádí. Jsou zde jmenovány lichvářské metody, pokud vyvolávají hlad nebo smrt dlužníka, jako hřích proti pátému přikázání „Nezabiješ!“ (2269). Lichva se odsuzuje jen natolik, nakolik ohrožuje život oběti. Ani nový Kodex církevního práva se o ní nezmiňuje. Mlčení těchto dvou „magna Carta“ pokoncilní církve je o to závažnější, když je srovnáme s jejich předchůdci, s Římským katechismem Tridentského koncilu, s Katechismem Pia X. a s Kodexem z roku 1917.

Jedná se o náhodné selhání paměti? Ve „Slovníku morální teologie“, který má 1500 stran najdeme pod heslem „Banky“ o tomto starém zlu dva řádky. Píše se zde, že „industriální revoluce ukončila staletou diskuzi o lichvě“.

A přesto potvrzuje právě současný vývoj finančního hospodářství realitu křesťanské moudrosti o půjčování na lichvářské úroky. Samorozmnožování peněz z ničeho, které církev ve svých stanoviscích odsuzuje, ve dnešním světě k bohatství, které spravují velké finance. Tvoří základnu soustředování moci v rukou finančníků, kteří jsou ve světovém hospodářství a světové politice nejdůležitější.

„Nummus non parit nummos“ (Peníz neplodí peníze)

Ve dvou svazcích (G. a M. Ra-gazzini: *Breve storia del l'usura*, Krátké dějiny lichvy, vyd. Club 1995 a Pound: *Economista contro l'usura*, vyd. Settimo Sogillo 1995) najdeme různé poukazy na stanovisko církve k lichvě. Již ve starověku viděla v lichvě morovou ránu, která byla při-

Sv. Tomáš Akvinský

činou povstání plebejců proti patricijům v Římské republice. Ve starověkém hospodářství ještě neexistovaly potřeby velkých půjček, které se rozvinuly tepr-

ve s triumfem kapitalistického tržního modelu. Obětmi lichvy byly proto masy chudých, které aby přežily, musely vyhledat ony hrdlořezy. Kázání církevních Otců proti lichvě a odsouzení prvních koncílů (jednalo o ni více než dvacet koncilních shromáždění) upozorňují na lidskou a sociální nouzi, která zapříčiňuje lichvářskou praxi. Lev Veliký označuje lichvu za „smrt duše“ a sv. Jeroným říká: „Není roz-

Pius XI.

díl mezi lichvářským úrokem a podvodem nebo okradením bližního.“ Řehoř Nisánský připomíná nouzi rodin, které zničil lichvářský úrok, zatímco Řehoř Kartuziánský se dovolává milosrdenství křesťanů: „Nechceme se obohacovat bídou druhých. Nechceme rozmnožovat naše bohatství slzami druhých.“ Podle Jana Chrysostoma je lichva „nejškodlivější a nejstrašnější praxe, protože z neštěstí druhých dělá obchod a obohacuje se na nouzi druhého.“

I když je lichva odsuzována na kazatelárnách a v koncilních kánonech, byla v prvních křesťanských stoletích tolerována, podobně jak tomu bylo i v jiných případech chování, jako např. u rozvodu, který odporuje křesťanské morálce. Teprve v karolinské době se objevily první občanské zákony proti lichvě. Celý středověk se odvolával na verš z 5. knihy Mojžíšovy (Dt 23,21), aby ospravedlnil úvěr na lichvářský úrok, který je mezi křesťany sice škodlivý, ale přesto je povolen, když ho Židé vyžadují. Jednalo se tedy o šikovní výmluvu, když se Židům poskytovalo

vylučné právo s doporučením, aby praxi drželi v rozumných mezích, které nenarušuje společenský řád.

Existovala však také stanoviska, která odsuzovala jakékoliv zúročené půjčky. Tomáš Akvinský zavedl rozlišování mezi oprávněným úrokem a lichvářským úrokem. Jako pro Aristotela i pro něho platilo: *Nummus non parit nummos*. Peníz žádné peníze nevydělává. Peníze samy o sobě jsou sterilní, nemohou se samy vyrábět a rozmnožovat, pokud nejsou oplodněny a zavlažovány lidskou prací. Lichva je určitý druh protipřirozeného zisku, protože si posluhuje penězi, aby získala ještě více peněz. Lichvář „prodává jen čas“ a prodává ho neoprávněně, protože čas nepatří jemu, ale Bohu. Lichvář je tedy „lupič času“. Tento soud však nemá být ideologickou demonizací hospodářských činností a mechanismů. Tomáš rozlišuje mezi hrdlořezem, který rdouší toho, kdo trpí nouzí, když mu jako nezbytnost k přežití půjčuje peníze na lichvářský úrok, a mezi podnikatelskou půjčkou: „Kdo svěruje své peníze obchodníkovi nebo podnikateli, aby tak vytvořil jakýsi druh společnosti, může právem požadovat podíl na zisku, který z toho vzejde“ (ST ot. 78, pars sec.). Toto rozlišování mezi lichvou a oprávněným úrokem, který je použit v obchodu, najdeme u kanonistů 12. a 14. století.

Na konci středověku vedou potřeby tržní společnosti vlády a městské správy k tomu, aby povolovaly veřejným lichvářům otvírat na náměstích banky. Museli za to platit daně a nesměli překročit předem stanovenou výši úroků. V této souvislosti založil františkán Bernardin z Feltre tzv. *Montes pietatis* (Hory slitovnosti), o které se zasazovali i Bernardin ze Sieny (1380–1444) a dominikán Antonín z Florencie (1389–1459). Jednalo se o nové komerční ústavy, které půjčovaly chudým sice na úrok, ale velice nízký, aby je chránily před pu-

sobností lichvářů a omezily tak sociální dopad lichvy. Jednalo se o „banky chudých“. Úroky sotva pokrývaly provozní náklady a nájmů. Rigorózní moralisté to však odsuzovali a pokládali za povolené jen bezúročné půjčky. 5. lateránský koncil (1512–1517) pokládá *Montes pietatis* za záslužné, protože kladou meze zlu. Byly vytvořeny i papežské banky, které pak mohly konkurovat židovským kreditním ústavům a konkurenci nevěřících a pomáhat tak chudým k přežití. V 16. století pomáhaly nejen chudým, ale i zámožným a podporovaly dokonce malé podniky. Tak pomáhaly v Itálii *Montes pietatis* chránit i svět práce. Podporovaly tam vznik hospodářského modelu malých a středních podniků, který je i dnes pro italské hospodářství typický.

Anglický podvod

Mezitím však vznikla nová střediska hospodářského myšlení. Především v Anglii, kde působila kalvínská etika, která hromadění peněz označovala jako projev Božího vyvolení a která se spřáhla s finančním hospodářstvím židovské kolonie. Ty vzrostly s příchodem tzv. *marranos*. Byli to Židé vypuzení z jiných míst Evropy. Ti se stali systematickými teoretiky anglického tržního hospodářství, které podporovalo sebeprodukcí peněz skrze úroky a hromadění kapitálu. Tak mohl napsat kalvínský spisovatel Benjamin Franklin, jeden z otců nezávislosti Ameriky: „Peníze jsou svou přirozeností plodné a množí se. Peníze jsou schopny přinášet peníze a jejich potomstvo může plodit další peníze.“ Říká tak přesně opak toho, co tvrdí sv. Tomáš Akvinský.

Ztělesněním této hospodářské ideologie je Bank of England, prototyp dnešních centrálních bank. Byla založena roku 1694 a podle názoru Karla Marxe a Ezra Pounda to byla pro Západ rozhodující dějinná událost, od které se odrazil kvalitativní skok: mechanismus lichvy se

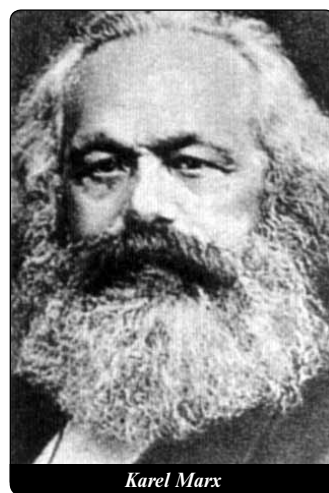
stal nástrojem pro rozvoj finanční moci. S Anglickou bankou vznikl největší lichvářský ústav. Podílíničky lákala tím, že jim stavěla před oči vidinu velkých zisků ze svých mechanismů. Pound říká, že banka nahromadila svůj zisk z úroků ze všech peněz, které vytvořila z ničeho: „Jednalo se o to, půjčit státu peníze, protože Vilém Oranžský uvízl kvůli vojenským výdajům v dlužích. Jako protislužbu obdržela banka nikoliv úroky, nýbrž plnou moc dát do oběhu bankovky, které odpovídaly očekávanému zisku. Tím způsobem zdvojnásobila banka svůj majetek, který spočíval na jedné straně ve zlatých a stříbrných mincích, které půjčila králi a od kterých očekávala, že je znovu obdrží, a na druhé straně v bankovkách, které přijímali soukromí občané a jejichž věrohodnost zaručoval panovník. Od obou stran požadovala banka úroky.“ Marx vidí v tomto podvodu první zdařilý experiment, který vedl k zadlužení státu a stal se pákou k rozmnožení kapitálu. Kapitál se nyní nemusel podrobit námaze a riziku, jaké jsou nevyhnutelně spojeny s hospodářskými investicemi. Tento mechanismus vede k tomu, co Žid z Treviru (K. Marx, pozn. př.) nazývá „moderní bankokracie“, ve které se určitá vrstva příjemců obohacuje na úkor plátců daně a nakonec nastoluje politickou moc. Pound označuje ve svých *Cantos* bankéře Biddla za prototyp této kasty. Ten manipuloval v letech 1816 až 1832 s Centrální bankou USA, dceřinnou bankou Anglické banky, takovým způsobem, aby dosáhl soukromých zisků: vyvolával umělé hospodářské krize, které přivedly mnoho lidí k žebrácké holi, nesmyslně prodlužoval války, které mu vynášely, a z velkých zisků si mohl koupit právníky a novináře.

Realismus Pia XI.

Podle údajů *Breve storia dell'usura* představuje roční výnos této lichvy jen v Itálii 20 miliard marek, jen v Římě samotném se

denně počítá s obratem 45 milionů marek. Do tohoto finančního podnikání, ve kterém i organizovaný zločin pere své zisky, je zapleteno 156 000 podnikatelů.

Když však hrdlořez dále šikánuje malé podnikatele a chudáky, patří to ke hrám velké finanční techniky. Pro lichváře typický a Franklinem vychvalovaný mechanismus sebeprodukce peněz má dnes rafinovanější metody. Tisk bankovek podléhá výlučně kontrole ústředních bank a ty ho provádějí nezávisle na politické moci. Proces, který použila Anglická banka před třemi staletími k rozmnožení kapitálu, je tím uzavřen. Nyní se zmnohonásobují především soukromé kapitály spekulacemi a používáním tzv. bankovního kapitálu (šeky, kreditní karty, převody). Výsledkem je, že velká část těchto peněz není kryta reálným hospodářstvím, ani zlatem, ani bankovkami a unikají kontrole centrálních bank. Dolarový objem ústřední banky obnáší 1198 miliard, zatímco v oběhu u soukromých bank je 14 000 miliard dolarů. Tyto virtuální peníze tvoří

Karel Marx

„manévrovací masu“ velkých finančních spekulací. Ty podmiňují kolísání kurzů, protože díky moderní informační technologii se bankovní kapitál může bleskově přemisťovat. Tisíce miliard dolarů se tak denně přelévají sem tam, aby zvedly kurz. Jen dvacetina z toho je k dispozici obchodu a turistům. Zbytek se používá na

věčnou honbu za příznivější spekulací, která tvoří peníze z ničeho. Odtud se spekulace rozšířila na trh surovin, a tak se dosahuje zvyšování cen, ze kterého chudé země, odkud suroviny pocházejí, nemají žádný prospěch. Tak se stává mezinárodní zadlužení jižní polokoule nástrojem útlatku, přičemž průmyslové země si stěžují na nedostatek kapitálu v oblasti investic. Finanční makléři směřují jim svěřené peníze raději do transakcí, ve kterých se kapitál sám rozmnožuje, než aby investovali do projektů, které mohou vytvořit pracovní místa. Zde je kořen masové nezaměstnanosti v celé západní Evropě.

Realistické pojednání o tomto scénáři nabídl již Pius XI. ve své encyklice *Quadragesimo anno*, kterou napsal po krachu burzy na Wall Street. Popsal „internacionalismus“ nebo lépe „internacionální imperialismus“ vysokých financí, pro který platí heslo: „Kde se mi dobře daří, tam jsem doma“, jako zhoubný a zavrženíhodný. Když dnes po této encyklice sáhneme, narazíme na zajímavé souvislosti, pokud jde o poměr sil a nové reálné hrozby moci, které ovlivňují mezinárodní finanční svět. Jsou to tytéž souvislosti, které uvádí Pius XI. v jiné encyklice *Cariate Christi compulsi* z roku 1932. Poukazuje na nespravedlivou nerovnováhu, na základě které může několik málo boháčů rozhodovat podle své libosti o osudu světového trhu.

Ale v církvi převážily v poslední době jiné starosti. Po pádu berlínské zdi jsme naskočili do vozu vítězů a klamně jsme pokládali to, co střizliví pozorovatelé chápou ve skutečnosti jako úspěch bank a finančních trhů, za vítězství víry v Ježíše Krista. Dnes, kdy bývalí komunisté vítězí ve volbách na Východě, se někteří lidé vracejí znovu k dávno zetlelé mrtvole Karla Marxe a kladou si otázku, zda je skutečně mrtve, nebo ne.

Z 30giorni 12/1995
přežil -lš-

Neradostné perspektivy

Ve své nástupní promluvě proslil papež Benedikt XVI. o modlitbu, aby se nezalekl vlků. Bylo to prorocké upozornění. Vlci se objevili dříve, než jsme čekali. Na celém světě jsou u díla síly, které usilují o to, vytlačít křesťanství z postmoderní doby a nahradit je něčím jiným.

„Kristus je jen mýtus“

Do této kategorie patří také kniha a film „Da Vinci Code – Sacrilig“. Jen naivního křesťana to může překvapit. Musíme být připraveni na ještě těžší palbu. Co tzv. bibliční vědci 19. a 20. století načili, to se nyní přejímá, zvyšuje a popularizuje. Křesťanství je údajně jen mýtus. Vývoj se má vrátit o 2 000 let zpět.

Homosexuální loby je stále agresivnější. V Moskvě, Varšavě a Bukurešti dochází k výtržnostem, z Kanady přicházejí znepokojující zprávy. Teroristé tam plánovali útok na parlament se záměrem likvidovat Stephena Harpera, konzervativního ministerského předsedu.

Kultura lásky překáží

Z židovství přišlo před třemi tisíci lety první zkrocení lidské sexuality, tzn. kultivace manželství a odmítnutí homosexuality. Předtím bylo ve většině civilizací prakticky všechno dovoleno, sexualita křížem krážem s kýmkoliv, třeba i se zvířaty. Dodnes to hlasatelé svobody nemohou židovství a křesťanství odpustit. Židovství mělo být vyhlazeno, jak říká Benedikt XVI., protože má být vyhlazen Bůh. Nyní má zmizet křesťanství a s ním kultura uslechtilé erotiky a lásky.

„Kult sexu místo křesťanství“

Co má nahradit křesťanství? Odpověď je nabíledni. Dříve stály ve středu pozornosti kultury plodnosti, např. kult bohyně Afrodity u Řeků a bohyně Venuše u Římanů. Protože plodností se dnes pohrdá, byl pohlavní styk separován od plodnosti. Homosexuální

průvody v Berlíně, Kolíně, Paříži a Londýně to ukazují zcela jasně. Jsou to velké výstavy sexuality v plášti zvráceného náboženského procesí. Při mistrovství světa v kopané se hlásají hesla: Fotbal a sex patří k sobě!

Žena podle Božích snů

Jaké východisko vidí křesťan? Panna Maria nám je ukázala ve Fatimě a v Medjugorje a na jiných místech. Doporučuje modernímu člověku, aby se obrátil k ní, nejdokonalejšímu vzoru pravého humanismu. Ženě podle Božích snů. Učitelství církve to neúnavně připomíná.

Po zradě křesťanství následuje smrt

Evropa nepřežije 21. století. To je závěr, ke kterému dospěli zástupci různých oborů ve Spojených státech, kde se vývoj v Evropě bedlivě sleduje, protože vývoj v Evropě může mít neblahý zpětný vliv na Spojené státy. Tak o tom referuje American Family Association.

Spisovatel Mark Steyn napsal v listu The New Criterion, že část evropské civilizace zmizí a národy Evropy, které propadly falešnému kultu svobody, skončí v područí islámu.

Sebevražda Evropy

Georg Weigel, katolický politický vědec a etik, autor knihy „The Cathedral“, soudí, že Evropa se dopouští „demografické“ sebevraždy tím, že se stále více vylidňuje. Produktivní dorost nestačí vyrovnat úbytek z úmrtnosti. Kulturní kritik Chuck Colson doplňuje, že tento osud bude následovat i v některých blahobytých zemích východní Asie.

Sociolog Ben Wattenberg varuje, že od poloviny 13. století, kdy Evropu zpusťoval černý mor, neklesl index porodnosti nikdy tak dlouho a tak hluboko jako nyní.

V knize „Smrt Západu“ předvídá autor Patrick Buchanan s odvoláním na statistiky OSN, že po

SITUACE KŘESŤANŮ V PALESTINĚ JE KRITICKÁ

Jediný křesťan v muslimské vládě Palestiny Judeh Murkos, ministr pro turistiky, odstoupil. Jak řekl Rádiu Vatikán Joachim Schroedel, byl ve vládě spíše jako „fikový list“. Podle jeho vyjádření je důležité vědět, že nástupem vlády Hamas vstoupil útlak křesťanů do třetí fáze. Pokud dojde k opravdovému založení palestinského státu, bude to pro tamní křesťany totéž jako ortel smrti. Křesťané zde museli vždy trpět více než v okolních muslimských státech. V Egyptě je stále ještě 10 % křesťanů, zatímco v Palestině klesl jejich počet na 1 %.

* * *

Katolický spisovatel Mark Shea odhaluje, jak jsou v USA tendenčně využívány případy sexuálních zneužití, které se vyskytly u katolických duchovních. Jen v roce 1998 bylo na amerických veřejných školách registrováno 103 600 případů, kdy učitelé zneužili pohlavně své žáky. To je desetkrát více než u katolického kléru za posledních 53 let (10 667 případů). Mluví a píše se však jen o duchovních.

čet obyvatel v Evropě, který je nyní 728 milionů, může do konce století klesnout na čtvrtinu (207 milionů). Úrodné lány se změňjí ve stepi, které se otevřou pro muslimské národy severní Afriky.

Filozofie rozkoše

Novinář G. E. Veith ve „World Magazin“ činí odpovědným za tento zánik národů úpadek hodnoty rodiny. Svět je ochoten utratit svou budoucí generaci. Třetina počatých dětí je usmrcena v mateřském lůně. V Rusku podstupuje potrat každá žena v průměru čtyřikrát. Na jeden porod dva potraty. Jinými slovy Rusko zabíjí dvě třetiny svých dětí dříve, než se narodí. Allan Carlson, prezident sdružení rodin, to chápe jako důsledek filozofie Západu zaměřené na rozkoš.

Celý společenský zájem je obrácen ke konzumu, k jídlu, častému sexu a rozkoším.

Je to velká ironie osudu, že osobní zaměření na rozkoš, potěšení a osobní blahobyt vede nakonec k hospodářskému úpadku. Jestliže v roce 2006 přijde na svět jen milion dětí, těžko lze očekávat, že pracovní trh bude mít v roce 2026 k dispozici dva miliony nových pracovních sil.

Velice pesimisticky to vidí Joseph Chamie, ředitel jedné organizace OSN. Žádný politik už nevěří, že dojde ke změně postoje, pokud jde o dorost. Každý ví, jak těžké je přesvědčit ženu o důležitosti a vznešenosti poslání matky.

Zrada křesťanského dědictví

Před 50 lety bylo v Evropě 250 000 muslimů. Dnes je jich 20 milionů. Půjde-li vývoj dále tímto směrem, bude jich za 50 let 160 milionů. Pak budou evropské národy přinuceny žít pod zákony šaria.

Židovský kulturní kritik Don Feder vidí ve zradě křesťanského dědictví nejvládnější kořen populačního problému v Evropě. Mezi 70 000 slov, která tvoří evropskou ústavu, není ani slovo o křesťanství. Více než 1500 let křesťanství bylo prostě hozeno pod stůl. V mnoha evropských zemích klesla návštěvnost bohoslužeb ze 40 na 20%. Ztráta víry a odpovědnosti vede k odmítání dětí.

Jen historická vzpomínka

Don Feder se obává, že za 50 až 100 let bude Evropa Shakespeara, Rembrandta, Bacha a Karola Wojtyly k nalezení jen v muzeu. Půjde-li vývoj dále současným směrem, budou pouliční výtržnosti v roce 2010 běžné v dalších městech Evropy a budeme denně svědky zpráv o vlně vražd.

Bůh varoval Izrael v dávnověku prostřednictvím proroků. Nejednou marně. Bezmezná svoboda jednotlivce přivede Evropu k totalitarismu islámu a západní kultura zůstane jen vzpomínkou.

Z Christ von Morgen 6/2006
přeložil -lš-

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

Ačkoliv jsou lidé tak náchylní obviňovat Boha, že je omezují v jejich svobodě, nikdo tak důsledně nerespektuje svobodnou vůli člověka jako právě Bůh. Nechává ho, jak říká Žalmista, „ať si žije podle svých nápadů“. Musí však nést důsledky, jaké tato lidská svévole může způsobit. Bůh nikdy nikoho neznásilňuje. Je to naopak člověk, kdo se snaží znásilňovat Boha, svého nejlepšího rádce a vůdce, když ho svým rozumováním vytlačuje ze svého svědomí a nutí je, aby mu vyšlo vstříc a schválilo mu to, co se mu právě líbí. Takové rozumářské zprůchodňování svědomí je horší hřích než vědomé neuposlechnutí, protože předem umlčuje všechny další výčitky a napomenutí. Je to jako bourání ohrady kolem Boží vlnice, kterou pak bez zábran pustí kanci a divoká zvěř.

Svévole plodí svévoli. Když protestantští reformátoři cítili potřebu postavit se proti nepořádkům a pohoršení v církvi, zapomněli bohužel, že Boha není možno oslavovat a sloužit mu nadřazeností, pýchou a hlásáním nenávisti. Jejich bludné učení nemá jen teologické, ale i vážné historické, mravní a společenské důsledky. Nakonec jsou to oni, kdo se největší měrou zasloužili o deformaci obrazu jediného a pravého Boha. Boha lásky nahradil Kalvín přísným bohem hospodářského úspěchu a z plodů chamtivosti a hmotného zisku učinil zřejmé znamení božeho pozhéhnání. Z hromadění majetku se stala ctnost: blahoslavení bohatí, neboť jejich je království nebeské. To je názorný příklad, jak je možno svévolným výkladem postavit evangelium na hlavu a mít přítom pocit, že se děje něco bohulibého. Krista je možno zapírat i za zpěvu chorálů. Během následujících staletí se kolébka dobré noviny o lásce změnila

na kolébku bezcitného kapitalismu, pro který se nakonec jediným bohem stal zisk a sobectví hlavní hnací silou. Globalizace chce exportovat tento krajně egoistický koncept do celého světa. (Závratné, rychlé a společensky protiproduktivní koncentrace kapitálu a moci v rukou „vyvolených“ jsme svědky i v naší krátké postkomunistické historii.)

Církev jako odpovědný strážce mravního řádu se dostává nečastěji do konfliktu se společností v otázkách plození a ochrany života. Jádro sporu je možno přivést na jednoho společného jmenovatele: zpoňtělá společnost prosazuje nezadatelné právo na sebeuspokojení a odmítá akceptovat nezbytnou protiváhu odpovědnosti a závazku.

Nejvyspělejší a nejzámožnější část lidstva, která má nejlepší materiální předpoklady pro svůj přirozený rozvoj a blaho všech, nemíní se o svůj blahobyt dělit s nikým, ani se svým vlastním potomstvem. Proto raději používá rafinované prostředky včetně násilí, aby se ho pokud možno zbavila, a nic nedbá na to, že tím způsobem vymírá. Záliba v nezřízenosti ji naučila tvrdosti, bezohlednosti a necitelnosti k světu i k lidem a uvrhla do zotročujících závislostí nejrůznějšího druhu.

Může ještě někdo vrátit tomuto kontinentu opravdu křesťanskou tvář, aby o jeho pravých kořenech nebylo žádných sporů? Nejen může, ale musí. Je to trvalý úkol, který Pán očekává ode všech svých skutečných učedníků. Ke společnosti tak těžce postižené nemůžeme však přistupovat jako k protivníkovi nebo nepříteli, nýbrž jako k těžce nemocnému nebo ještě lépe jako k nemocné části vlastního těla, za jejíž těžký neuduh neseme odpovědnost. Pro radu a příklad ovšem nemůžeme

chodit k těm, kteří vsadili na rozumářství, ale k těm, kteří spoléhají na jediného opravdového Reformátora a ukázali, co zmůže ten, kdo se stane povolným nástrojem v jeho božských rukou. Jsme náchylní spoléhat se na svůj rozum, který by chtěl všechno podrobit své kritice. Myslíme si, že ten náš je dnes vyspělejší než kdykoliv předtím. Ale stačí se vrátit ke spisům otců a světců a zjistíme rázem, že před nimi stojíme jako předškoláci před profesorem. Ostatně sám Pán nám dává jasně najevo, že se ani on na lidský rozum nemůže spolehnout. Proto skrývá své vznešené pravdy před moudrými a učenými a zjevuje je maličkým. Řekl, že jeho znamení budou provázet ty, kteří **uvěří**, nikoliv ty, kteří budou rozumovat. Vymýšlejí se nejrůznější plány, hledají se nápady, čím se lidem zalíbit a jak se jim zavděčit, a lidí v církvi ubývá. My se nepotřebujeme zalíbit lidem. My se musíme zalíbit našemu Pánu, aby mohl skrze nás lidi přitáhnout k sobě. A jestliže jednou víme přímo od něho, čím se mu můžeme zalíbit, když vidíme, jakými divy a znameními potvrzuje, že to, co nám předává, je cesta, kterou si přeje, pak přehlížet tyto jeho dary a hledat něco svého je jediné projevení nevědomosti a pýchy.

To, co se v minulosti zjevně osvědčilo a přineslo hojné plody a ovoce, k tomu se musíme vracet a dále rozvíjet, a nikoliv to přehlížet nebo rušit. My přece nemůžeme rozhodovat o tom, co se mu má líbit a co ne. Náš Pán ví, proč chce, abychom uctívali obzvláště jeho Jméno, jeho Srdce a jeho nejdražší Krev a také jeho Matku. Jsou to formy zbožnosti, na které by náš rozum sám nikdy nepřišel. Ale když nám je Pán prostřednictvím svých „maličkových“ daroval, zjišťujeme s úžasem, že velice odpovídají všemu tomu, co nám zjevuje Starý i Nový zákon

a čemu nás učí svatí Otcové a jak to ještě více prohlubují.

Musíme si přiznat, že mnoho z toho, co prosazovali a prosazují někteří horliví pokoncilní reformisté, vůbec nevyšlo z koncilu a s „aggiornamentem“ blahoslaveného Jana XXIII. nemá nic společného. Jen tak je možné vysvětlit, že po koncilu, který tento papež svolal, mohl následovat tak politováníhodný pokles eucharistické i mariánské úcty. Jeho apoštolský list *Inde a primis* nám dává nahlédnout, jak přesvědčená, vroucí a upřímně „lidová“ byla jeho zbožnost, a poznáváme, že tento veliký papež byl hluboce zakořeněn v tom, na co se dnes mnozí pokrokoví kritikové dívají s despektem.

Jen si představme, jak by to vypadalo v Evropě, kdyby po Koncilu z kazatelen jejích měst místo tak častého psychologického „šimrání“ zaznívalo ono „zemětřesení“, jaké zanechával po sobě svého času sv. Kašpar Buřčo! Jistě by nechybělo těch, kteří by reptali, jako reptali nazaretští na svého krajana, ale brzy by kostely takových kazatelů praskaly ve švech, jak tomu bývalo vždy v minulosti. Právě apoštoly jeho typu potřebujeme. Sv. Buřčo dosahoval totiž neuvěřitelných apoštolských úspěchů dokonce u zapřísáhlých nepřátel Církve, a to vše díky tomu, že se opíral o úctu k Nejdražší Krevi našeho Pána Ježíše Krista! Co jsme získali tím, že její slavnost 1. července již oficiálně neslavíme? Kdo dnes vede věřící k tomu, aby uctívali nejdražší Krev, cenu našeho vykoupení a pečť božské lásky, jak si to přeje sám Pán? Nechceme-li, aby se z našich chrámů stala muzea, nesmíme dovolit, aby bylo do muzea zatlačeno to, z čeho ještě naši rodiče a prarodiče tak dlouho čerpali duchovní sílu. Jen Kristova Krev může vrátit tvář našemu kontinentu i světu.

-ls-

Výzvy fatimského poselství (63)

Principem celého duchovního života je věřit v Boha. Tato víra nás otevírá zázrakům jeho nekončného bytí, umožňuje nám setkat se s Bohem v jeho dílech, žít životem Boha, který je v nás přítomen. Sami od sebe jsme ubozí a nic nemáme; avšak v Bohu můžeme vše a nic nám nechybí.

Člověk, který věří v Boha, je šťastný, protože ví, že má Otce, který je u zdroje veškerého lidského otcovství a nad tímto otcovstvím. Miluje svého Otce, spočívá v jeho náručí a žije pro tohoto Otce, o kterém ví, že je dobrota, milosrdenství, odpuštění a láska! Bůh od nás žádá jen jedno: *věrnost v zachování svých příkázání*. Dal svému lidu toto doporučení prostřednictvím Mojžíše, který si pospíšil předat je svým lidem slovy: *Hospodin (...) mi řekl: „(...) Jdi, řekni jim: »Vraťte se do svých stanů.« Ty však zůstaň zde se mnou. Chci ti oznámit všechny příkazy, nařízení a ustanovení, kterým je naučíš. Tak budou jednat v zemi, kterou jim dávám do vlastnictví.“ Dbejte na to, abyste zachovávali, co vám přikázal Hospodin, váš Bůh. Neustupujte od toho napravo ani nalevo. Jděte ve všem cestou, kterou vám přikázal Hospodin, váš Bůh, abyste zůstali naživu a dobře se vám vedlo* (Dt 5,28.30-33).

Skutečnost, že Bůh je neviditelný, neospravedlňuje nevěru těch, kdo nechťejí věřit v jeho existenci. Bůh stvořil pro dobro lidstva mnoho neviditelných věcí, o jejichž existenci nikdo nepochybuje. Vítr: kdo ho viděl? Slyšíme jeho hukot, cítíme ho, když nás ovívá, vidíme jeho účinky, když otřásá stromy a rozbouří moře. Totéž se děje s kyslíkem, vodíkem, elektrinou atd.; je tolik jiných neviditelných věcí, které se využívají pro dobro lidstva. Nuže tedy! Dříve, než toto všechno existovalo, existoval Bůh, který to stvořil a zformoval z ničeho. Právě těmto neviditelným věcem, elektrině, zvukům atd., odevzdal Bůh větší sílu.

Bůh se projevuje také v udržování stvořených bytostí. Vidíme, že lidské výrobky jsou učiněné z hmoty, stvořené Bohem, která se časem a užíváním opotřebovává, poškozuje a ztrácí. Jak odlišný je osud děl pocházejících výlučně z Božích rukou! Podívejte se na slunce: stále se stejnou silou, se stejným stupněm tepla, se stejnou září, stále sledující stejnou dráhu, kterou mu určil Bůh! Totéž platí o měsíci, hvězdách, planetách, zemi, mořích a o všem, co existuje a bylo stvo-

řeno Bohem! Vše má zůstat do doby, dokdy Bůh bude chtít, neboť vše závisí jedině na jeho všemohoucí vůli. A tyto bytosti jsou před našima očima nepopíratelnými svědky Boží moci, moudrosti, vůle a existence.

Není nám zatěžko uvěřit, že v minulých dobách existovali ti či oni slavní lidé, protože se o nich zmiňují dějiny. Ale ony se zmiňují také o Boží existenci, o jeho či-

ny, o jeho dílech. Proč tedy nevěříme? Jsou snad posvátné dějiny méně důvěryhodné než světské? Jsou posvátní spisovatelé méně pravdiví než světští? Nuže, oni nám říkají: *„Na počátku stvořil Bůh nebe a zemi“* (Gn 1,1). *„Na počátku bylo Slovo a to Slovo bylo u Boha a to Slovo byl Bůh. To bylo na počátku u Boha. Všechno povstalo skrze ně a bez něho nepovstalo nic, co jest“* (Jan 1,1-3). *„Pane, náš Bože, jsi hoden, abys přijal slávu, čest i moc, protože jsi stvořil všechno, z tvé vůle to povstalo a bylo stvořeno“* (Zj 4,11).

PŘEDÁNÍ MEMORANDA ZA NÁPRAVU VZTAHŮ STÁTU A CÍRKVÍ V POVOLEBNÍ SITUACI ODLOŽENO

Občanská a křesťanská iniciativa *Memoranda za nápravu vztahů státu a církví v ČR* byla zahájena výzvou základních signatářů na konferenci Zločiny komunismu v Praze dne 16. 3. 2006. Memorandum je reakcí na odkládání řešení církevních záležitostí v ČR. Je projevem zodpovědné angažovanosti věřících občanů, kteří touto formou vyjadřují podporu biskupům v jejich dosavadním úsilí.

V občanské a demokratické společnosti mají při řešení společenských problémů zvláštní roli a význam občanské aktivity. Občané mohou ovlivnit řešení svých záležitostí volbou svých zástupců nebo angažovaností prostřednictvím občanských sdružení. Parlamentními volbami jsme měli příležitost zvolit si takové zástupce, kteří by byli ochotni danou problematiku řešit. Povolební situace a složení v poslanecké sněmovně však nasvědčuje tomu, že nelze počítat s tím, že by poslanci iniciativně a spontánně řešili církevní otázky. Tím aktuálnější a naléhavější je potřeba, aby se věřící občané a křesťanská občanská sdružení přímo obraceli

na ústavní činitele a vyjadřovali své mínění, zájmy a požadavky o úpravě vztahů státu a církví.

Předpokládané předání Memoranda bylo ohlášeno na 5. 7. 2006, o státním a církevním svátku sv. Cyrila a Metoděje. Vzhledem k současnému komplikovanému povolebnímu vývoji, kdy nejsou řádně ustanoveny ústavní orgány, není možné předat Memorandum ústavním činitelům ve stanovený den. Memorandum tedy bude předáno až po ustanovení a zahájení činnosti nových ústavních orgánů. Během této doby bude nadále možné připojit se k této iniciativě. Znovu se obracíme zejména na křesťanská sdružení, aby si uvědomila svoji mimořádnou zodpovědnost a zvláštní úkol, který mají v naplňování svého poslání ve veřejném životě a v naší společnosti.

Jménem koordinačního výboru vyjadřují upřímné poděkování všem, kteří projeví svůj zájem a podpořili Memorandum, a vyprošují hojnost Božího požehnání.

*Za koordinační výbor
Memoranda P. Jiří Koníček*

24.

KLANĚT SE POUZE JEDINÉMU PRAVÉMU BOHU

„Nebudeš mít jiné bohy mimo mne. Neuděláš si modlu, žádnou podobu toho, co je nahoře na nebi, dole na zemi nebo ve vodách pod zemí. Nebudeš se jim klanět ani jim sloužit. Protože já Hospodin, tvůj Bůh, jsem Bůh žárlivý“ (Dt 5,7-9).

Už v druhé výzvě poselství jsme hovořili o klanění, které máme Bohu prokazovat. Podívejme se nyní, proč nám Bůh chtěl dát příkázání, abychom se klaněli pouze jemu. Má snad Bůh zapotřebí naše klanění? Určitě ne! Bůh je nekonečně šťastný sám v sobě, nepotřebuje nic a nikoho; má v sobě všechna dobra a všechno, co existuje, jemu právem stvoření náleží, takže může volně se vším disponovat, aniž by se mu nějaká věc mohla vzepřít. Proč tedy vyžaduje pouze pro sebe naše klanění?

Důvodem, že nám dal takové příkázání, je to, že on je jediný Bůh, živý, pravý, věčný a hodný klanění; že je jediný Bůh schopný přijmout naše klanění a odměnit ho.

Ave Maria!

(Pokračování)

Přeložil P. Štěpán M. Filip OP

Poselství Královny míru

Drahé děti!

S velikou radostí ve svém srdci vám děkuji za všechny modlitby, které jste v těchto dnech obětovaly na moje úmysly. Věřte, děti moje, že toho nebudete litovat - ani vy, ani vaše děti. Bůh vás odmění velikými milostmi a zasloužíte si věčný život. Já jsem vám nablízku a děkuji všem těm, kteří během těchto let přijali má poselství, přetvořili je v život a rozhodli se pro svatost a mír. Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu!

Medžugorje, 25. 6. 2006

VI. PĚŠÍ POUŤ NA VELEHRAD

(a zároveň XXV. etapová z Levého Hradce a Nového Jičína)
„RADOST PRO VŠECHEN LID“ (Lukáš 2,10)

Letošní duchovní téma: 4 poslední věci člověka aneb na co se každý může těšit.

Přípravné etapy 21. 8. 2006 z Vranova nebo Netína nebo Radešinské Svatky a pak z Vítochova. Společně v úterý 22. 8. v 6.30 z Vel. Meziříčí nebo Znojma a v 8.00 z Olešnice na Moravě, ve středu v 8.00 z Brna Bystřice od kostela.

Poslední den - v sobotu 26. 8. 2006, vycházíme ráno z Buchlovic nebo Boršic. Přijďte tam za námi autobusy a pojed'te s námi posledních pár kilometrů pěšky. Sraz na Velehradě na nádvoří v 11.00 a závěrečná mše sv. ve 12.00 v bazilice. Slouží a káže o. Pavel Havlát z Řádu nejmenších bratří na Vranově u Brna.

Proč putujeme: Jako malé praménky vycházíme z více míst, aby se pak na Velehradě naše skupinky slily v mohutný proud vděčnosti za Slovo života, které právě odtamtud k nám přišlo. Při pouti prosíme za obnovení víry v našem národě.

Co si přeje: Aby tato pouť byla jako tenkrát v Betlémě „RADOST PRO VŠECHEN LID“ (Lk 2,10), jak zní její motto, i pro poutníky i pro ty, kdo se s nimi setkají. Aby se k nám přidaly další proudy poutníků i z jiných míst naší vlasti.

Co potřebujete: Svačiny na 4 dny, spacák a karimatku, 100 Kč zápisného. Velká zavazadla (i unavené poutníky) poveze doprovodné vozidlo. Spát se bude vždy pod střechem.

Kde se můžete přidávat: Ve středu 23. 8. v 6.30 v Miroslavi nebo v Tišnově nebo v 7.30 v Boskovicích, v 8.00 se vychází z Bystřice od kostela. Ve čtvrtek 24. 8. v 6.30 v Blučině nebo ve Křtinách nebo v 7.30 v Ruprechtově, odpoledne se vychází ze Slavkova u Brna. 25. 8. v 6.30 ve Věteřově nebo v Milonicích. Ráno se vychází i z Ratíškovice nebo z Veselí n. Mor.

U koho se hlásit: P. Jan Peňáz, Náměstí 18, 594 01 Velké Meziříčí, tel.: 566 522 101, dekanstvium@horacko.com, P. Jindřich Bartoš, Mikulášské nám 13, 669 02 Znojmo, 515 224 694, P. Marek Dunda, 671 03 Vranov n./D. 20, 515 296 384, jáhen Ladislav Kinc, 592 64 Prosetín u Bystřice n. P. 79, tel.: 516 463 315.

PAMÁTNÍK JANA PAVLA II. V NĚMECKU

Hamburk bude první německé město, které obdrží památník Jana Pavla II. Nejpozději do konce tohoto roku by měl být odhalen. Je zhotoven z bronzu a bude umístěn před domem Panny Marie. Je to iniciativa hamburského arcibiskupství, ve kterém žije 20 000 polských katolíků. Z otevření hranic po pádu železné opony mělo město Hamburk velký hospodářský prospěch. O její pád se zasloužil nemalou měrou polský papež.

Oprava: Ve 14. čísle Světla na str. 7 je publikován text modlitby P. Andrea Santoro. 17. řádek této modlitby má mít toto znění: „Matko hříšníkú, Matko lotra, který se nekál.“ Za chybu překladu se čtenářům omlouváme.

Liturgická čtení

Neděle 9. 7. - 14. neděle v mezidobí

1. čt.: Ez 2,2-5

Ž 123(122),1-2a.2bcd.3-4

Odp.: 2cd (Naše oči hledí na Hospodina, dokud se nad námi nesmiluje.)

2. čt.: 2 Kor 12,7-10

Ev.: Mk 6,1-6

Slovo na den: *U svých příbuzných a ve své rodině.*

Ev.: Mt 10,1-7

Slovo na den: *Dal jim moc.*

Čtvrtek 13. 7. - nez. pam. sv. Jindřicha

1. čt.: Oz 11,1-4.8c-9

Ž 80(79),2ac+3b.15-16

Odp.: 4b (Bože, rozjasni svou tvář, a budeme spaseni.)

Ev.: Mt 10,7-15

Slovo na den: *Probouzejte k životu mrtvé.*

Pondělí 10. 7. - ferie

1. čt.: Oz 2,16b.17b-18.21-22

Ž 145(144),2-3.4-5.6-7.8-9

Odp.: 8a (Milosrdný a milostivý je Hospodin.)

Ev.: Mt 9,18-26

Slovo na den: *Vzal ji za ruku.*

Úterý 11. 7. - svátek sv. Benedikta

1. čt.: Př 2,1-9

Ž 34(33),2-3.4+6.9+12.14-15

Odp.: 2a (Ustavičně chci velebit Hospodina.)

Ev.: Mt 19,27-29

Slovo na den: *My jsme opustili všechno a šli jsme za tebou.*

Pátek 14. 7. - nez. pam. bl. Hroznaty nebo sv. Kamila de Lellis

(v plzeňské diecézi: svátek bl. Hroznaty)

1. čt.: Oz 14,2-10

Ž 51(50),3-4.8-9.12-13.14+17

Odp.: srv. 17b (Má ústa ať zvěstují, Pane, tvou chválu.)

Ev.: Mt 10,16-23

Slovo na den: *Buďte opatrní a bezelstní.*

Sobota 15. 7. - památka sv. Bonaventury

1. čt.: Iz 6,1-8

Ž 93(92),1ab.1c-2.5

Odp.: 1a (Hospodin kraluje, oděl se velebností.)

Ev.: Mt 10,24-33

Slovo na den: *Co vám říkám ve tmě, povězte na světle.*

Středa 12. 7. - ferie

1. čt.: Oz 10,1-3.7-8.12

Ž 105(104),2-3.4-5.6-7

Odp.: 4b (Stále hleďte Hospodinovu tvář!

Nebo: Aleluja.)

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	9. 7.	10. 7.	11. 7.	12. 7.	13. 7.	14. 7.	15. 7.
Antifona	919	934	1779	964	980	996	1734
Žalm	784	783	783	784	784	784	783
Ranní chvály:							
Hymnus	920	935	1426	964	981	997	1734
Antifony	920	935	1756	965	981	998	1014
Žalmy	921	936	813	965	981	998	1014
Kr. čtení a zpěv	923	938	1756	969	985	1001	1735
Antifona k Zach. kantiku	703	939	1427	969	985	1429	1735
Prosby	924	939	1757	969	985	1002	1724
Záv. modlitba	703	939	1427	970	1428	1429	1430
Modlitba během dne:							
Hymnus	925	940	792	970	986	1003	1018
Antifony	925	940	955	971	987	1004	1019
Žalmy	926	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	927	943	1759	973	989	1006	1021
Záv. modlitba	703	943	1427	973	990	1006	1022
Nešpory:							
Hymnus	915	929	944	1426	975	991	1024
Antifony	916	929	945	1761	976	992	1025
Žalmy	916	930	945	1761	976	992	1025
Kr. čtení a zpěv	918	933	947	1763	979	995	1027
Ant. ke kant. P. M.	703	704	948	1427	979	995	1429
Prosby	918	933	948	1764	979	995	1028
Záv. modlitba	703	703	948	1427	980	1428	1429
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1238

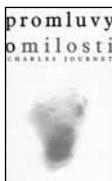
Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

PROMLUVY O MILOSTI

Charles Journet (Přeložil Otto Albert Tichý)

Autorem je významný teolog 20. století, jeden z těch, kteří připravovali II. vatikánský koncil. Přestože teologické téma milosti prošlo v posledních desetiletích velkými proměnami, toto klasické dílo si zachovává svou pravdivost a aktuálnost. Jedná se o rekollekční promluvy, které jsou díky svému obraznému stylu výkladu přístupné širokému čtenářskému publiku.

Krystal OP, s.r.o., brož., 130x205 mm, 112 stran, 98 Kč

EXORCISTÉ A PSYCHIATŘI

Gabriele Amorth (Přeložil Ctirad Václav Pospíšil)

Dosud nekompletnější uvedení do dějin exorcismu od Kristových dob po dnešek. Ve stručnosti je vysvětleno, proč je dnešní klérus v této oblasti tak málo připravený a proč tolik kněží a biskupů nemá v exorcismy důvěru. Zlý duch z toho všeho těží, protože jakmile upadá víra, zcela zákonitě bují pověra, projevující se v podobě magie, satanismu, sekt, nových náboženských společností, spirítismu. To vše má kořeny v okultismu. Kniha se danou problematikou zabývá a snaží se zaplnit existující mezeru. Když člověk nemá dobré informace, nemůže rozpoznat, kde se skrývá nebezpečí. Kněží, vychovatelé, rodiče..., ti všichni musí vědět o zmíněných

skutečnostech, které jsou dnes tak často popularizovány v masově sdělovacích prostředcích. Když chceme dobře porozumět určitým poruchám, musíme dokázat rozlišit, zda se jedná o psychické nemoci, nebo o působení zlého ducha. Nad tímto tématem se zamýšlí otec Amorth spolu se skupinou význačných psychologů. Mělo by být jasné, že exorcista je tím posledním, za kým se má člověk vypravit. To je mínění autora knihy, který vybízí čtenáře, aby se uchylovali především k běžně dostupným prostředkům udělování Boží milosti – k modlitbě za osvobození. Právě tomuto problému otec Amorth věnuje poměrně značný prostor. Nechybějí zde ani další témata, jako např. zda v nějakém člověku může být přítomna duše nějakého zesnulého. V příloze pak najdeme překlad oficiálních textů exorcismů z Římského rituálu.

Karmelitánské nakladatelství, brož., zúž. A5, 256 stran, 279 Kč

BŮH NEMÁ STRACH

Andrea Riccardi (Přeložila Terezie Brichtová)

Andrea Riccardi, zakladatel komunity Sant'Egidio, vnímá začátek nového tisíciletí, kdy mnozí podléhají pocitům strachu a nejistoty, jako ideální dobu, abychom byli opravdovými křesťany a hledali nové formy hlásání evangelia. V jeho knize nalezneme podnětné úvahy, zkušenosti, základní prvky křesťanského života, zhodnocení starých cest i nové úkoly. Základem všeho je pak vědomí, že jsme křesťané ve své době.

Karmelitánské nakladatelství, brož., zúž. A5, 246 stran, 249 Kč

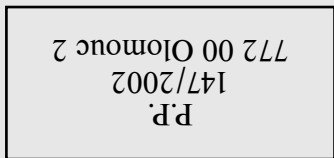

Objednávky knih – tel. 587 405 431, fax 585 222 803

Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

TZ

**Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1**

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Cernochova 7 - IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Redakce: Josef Vlček, PhDr. Lubomír Štula. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Cirkveni schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravů. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce a administrace: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 585 222 803 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://www.maticecm.cz/svetlo>; objednávky týdeníku a knih, inzere: knihy@maticecm.cz). Registrční značka MK CR E 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradníka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137/741 83 83; podávání novinych zástelok povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanova, Medzugasorje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžadane nezveřejněné příspěvky nevracíme.